

"เอ้าฮีบ"

ปั๊ก ผมวางถุงใส่ปุ๋ยไว้ที่มุมด้านในของเรือนกระจก

"อันนี้ไว้ตรงนี้ อืมม ต่อไปก็เอากระถางตรงนั้นเข้ามาม... เอ?"

ช่วงเวลาทำกิจกรรมชมรม ผมที่กำลังจัดการทำงานที่จำได้พอควรแล้วอย่างแข็งขันอยู่ พบสิ่งนั้นในเรือนกระจก จึงเอียงคอสงสัย

ในช่องว่างของกระถางต้นไม้ที่ถูกจัดเรียงอย่างแน่นขนัด มีเมล็ดของพืชประเภทหัวกลิ้งอยู่เมล็ดหนึ่ง

"มีเมล็ดอยู่ในที่อย่างนี้? ของดอกอะไรละเนี่ย"

พวกเมล็ดกับหัวเมล็ดน่าจะได้รับการดูแลจัดการอย่างดีนี่นา มีใครเผลอลืมวางไว้รีงินะ?

...คราวหน้า ลองถามอาากิฮิเมะดูละกัน

第二話 「キスのちから」

บทที่สอง : "พลังแห่งจูมพิต"

ห้องฟ้าวันอาทิตย์แจ่มใสดงาม

ผมกำลังมองดูฝูงชนด้วยความรู้สึกกระสับกระส่ายไม่สงบใจ

"ทสึวา...ฮะ ฮารุคุง"

อาากิฮิเมะในชุดลาลองวิ่งมาจากอีกฝั่งของถนน

"ขะ ขอโทษนะ รอนานรีเปล่า...?"

"ไม่หรอก ไม่เป็นไร ยังไม่ถึงเวลานัดเลย"

อาากิฮิเมะยิ้มอย่างโล่งใจ

"เอาใจดี? เข้าไปเลยไหม?"

ยังมีเวลาอีกนิดหน่อยจนกว่าโปรแกรมโชว์ที่ดูไว้จะเริ่ม

ใกล้ๆ นี่มีทั้งจุดชมวิว ทั้งร้านขายของ หากมีอารมณ์ก็สามารถเดินเล่นรอบๆ แถวนี้นี้ได้

"ถ้าอยากดูแผ่นพับก่อน หรืออยากนั่งที่ดีๆ จะเข้าไปเลยก็ได้นะ"

"ฉันอยากอ่านแผ่นพับหน่อยนะ"

"จึ้นก็ ไปเลยไหม?"

"อืม เออ... ฮารุคุง"

อาากิฮิเมะพยักหน้าอย่างเขินอาย แล้วพวกเราก็กเดินเคียงข้างกันไป

...หลังจากที่อาากิฮิเมะให้คำตอบผมอย่างพยายามสุดชีวิต พวกเราก็กเริ่มคบเป็นแฟนกัน

แต่ว่า ทั้งผมทั้งอาากิฮิเมะ ต่างก็ยังไม่เข้าใจกันอยู่... เรียกได้ว่าเป็นแฟนมือใหม่ละ

อาากิฮิเมะนั้น ถึงจะอายแต่ก็เรียกผมว่า "ฮารุคุง" แล้ว แต่ตัวผมนั้น ตอนอยู่ในร่างมนุษย์ก็ยังไม่อายอยู่จนเปลือยปิดปากเจี๊ยบบอยๆ ถึงจะอยู่กันแค่สองคนก็ตาม

มือถือที่ซื้อตอนใกล้จบปิดเทอมฤดูร้อน ได้แสดงบทบาทมากอย่างผิดคาดทีเดียว

(อยากให้พรุ่งนี้ก็อากาศดีจังเนอะ)

(ตอนกลับจากโรงเรียน ดอกไม้ที่ส่งกลืนมาจากอีกฟากของรั้วพุ่มไม้เนะ หอมมากๆ เลยละ)

ผมได้รู้ว่าการแลกเปลี่ยนเมลสั้นๆ ที่ไม่มีสาระสำคัญอะไรเช่นนั้นเนะ เป็นเรื่องสนุกอย่างน่าประหลาดใจทีเดียว

'ตอนโดนโคอิวาคิดึงดูดให้ซื้อ เรางงๆ อยู่หรอก... แต่ดีจริงๆ แะะที่ซื้อมา'

การนัดเดทวันนี้ก็เช่นกัน อาากิฮิเมะใช้เมลชวนผม

(ถ้าสะดวก วันอาทิตย์หน้า ไปท้องฟ้าจำลองกันไหมคะ? สุโมโมะ)

'นี่มัน เดทแรก...สินะ'

การพบอาากิฮิเมะในชุดลาลองตอนกลางวันเนี่ย มันดูเขินๆ จังจ้ใจยังงี้ก็ไมรู้ แต่ว่า ในขณะเดียวกันไม่ต้องสงสัยเลย ผมก็รู้สึกมีความสุขด้วย

เรายื่นตัวให้พนักงานเก็บตัว แล้วก็ได้แผ่นพับบางๆ มาพร้อมกันกับหางตัว

พอเราเดินผ่านทางเดินสั้นๆ เข้าไปในโดมรูปวงกลม ก็เห็นคนหลายคนนั่งอยู่ที่ที่นั่งอย่างห่างๆ กันอยู่แล้ว

'จะว่าไป ที่นี่รู้สึกจะเป็นที่ที่หยาดแห่งดวงดาวหยาดที่สามตกลงมาสินะ'

ตอนนั้นเพราะมันมืดด้วย เลยไม่ค่อยรู้เรื่องเท่าไร แต่พอมองรอบๆ ในแสงสว่างแบบนี้แล้ว ข้างในนี้กว้างผิดคาดเลย อาากิฮิเมะพอถึงที่นั่งแล้ว ก็เปิดแผ่นพับทันที

"อ่านให้เรียบร้อยก่อนจะปิดไฟดีกว่า"

วันนี้มีโปรแกรมฉายเกี่ยวกับจักรราศีในฤดูใบไม้ร่วงและกลุ่มดาวตกสลับกัน ที่พวกเราเลือกคือเรื่องกลุ่มดาวตก

ผมมองใบหน้าด้านข้างของอาากิฮิเมะที่ตั้งใจอ่านแผ่นพับอยู่ แล้วก็นึกขึ้นมา

'ว่าไปแล้ว อาากิฮิเมะอยู่ในที่มีมืดได้แล้วยังนะ?'

คงไม่ใช่เพราะเราบอกว่าชอบดวงดาว เลยฝันตัวเองอยู่หรอคะ?

"อาากิฮิเมะ ไม่เป็นไรใช่ไหม?"

"เอ๋?"

"ที่มีมืดๆ อย่างพวกท้องฟ้าจำลองเนี่ย เธอกลัวไม่ใช่หรอ?"

พอถามอย่างนั้นออกไป อาากิฮิเมะก็เอียงคอสงสัยอย่างประหลาดใจ "ทำไมถึงรู้หรอ?"

อ๊ะ! แย่ละสิ นั่นมันเรื่องที่ยุกิจรรู้นี่นา

"ปละ เปล่าหรอ รู้สึกว่าก่อนหน้านี้อาากิฮิเมะเคยบอกเรานะ..."

"ฉันเคยพูดเรื่องนี้กับฮารุคุงด้วยหรอหรอ"

ถ้ารู้ก็แปลว่าเคยสินะ... อาากิฮิเมะพูดคนเดียวแล้วพยักหน้า

"เอ่อ คือถ้าพูดจริงๆ ฉันกลัวนิดหน่อยนะ... แต่ไม่เป็นไรหรอ ฉันอยากดูกลุ่มดาวตกด้วยนะ" อาากิฮิเมะยิ้มให้

"จะ จันหรอ ถ้าไม่เป็นไรก็ดีแล้วละ"

อันตรายนะ เกือบหลุดความลับเพราะเรื่องหุยมหิหมแบบนี้แล้วสิ ต้องระวังตัวหน่อยละ

ระหว่างที่ผมระงับความกังวลในใจอยู่ แสงจากเพดานก็มีตกลงฟูบ

"อ๊ะ รู้สึกว่าจะเริ่มแล้วละ"

เมื่ออาากิฮิเมะพูดอย่างตั้งใจจบ ไม่นานต่อมาเราก็ได้ยินเสียงประกาศว่าจะเริ่มการแสดง

ในที่สุด แสงที่ติดตั้งไว้ที่กำแพงก็ดับลง ห้องก็มีดสนิททันที

เสียงบรรยายเริ่มดังขึ้น พร้อมกับดนตรีซำๆ สบายๆ

"ว้าว..."

อาากิฮิเมะอุทานอย่างชื่นชมต่อภาพดาวตกที่เริ่มถูกฉายไปยังเพดาน

"ตอนเด็กๆ ฉันเคยกลัวนะ... แต่ท้องฟ้าจำลองเนี่ย มันสวยแล้วก็สุดยอดขนาดนี้เลยนี่นา"

"ฮืม"

ผมมองไม่ค่อยเห็นหน้า แต่ดูเหมือนว่าอาากิฮิเมะกำลังตะลึงอย่างมีความสุขไปกับภาพที่ปรากฏอยู่ ทั้งที่ตอนมาหาหายาดครั้งก่อน ยังกลัวแค่ที่จะเข้ามาข้างในอยู่แท้ๆ

ก๊น่ะ สภาพรอบๆ มันต่างกับตอนที่แอบเข้ามาในท้องฟ้าจำลองตอนกลางคืนที่ไม่มีใครสักคนนั่นเลยนี่นา

'อาากิฮิเมะก็มีอะไรเปลี่ยนไปหลายอย่างรีเปล่านะ...'

ผมคิดเช่นนั้นอย่างเป็นตู่เป็นตะเพราะอะไรสักอย่าง

'ถึงจะอายุก็เถอะ แต่ดีจังที่กลั่นใจชวนมา'

หลังจากที่ออกมาจากท้องฟ้าจำลอง ฉันก็ผ่อนคลายความเครียดลง พลังเดินไปบนทางขึ้นเนินที่ชันนาบด้วยพุ่มไม้

ฉันให้คำตอบฮารุคุงไป แล้วพวกเราก็ตได้เป็นแฟนกันอย่างไม่มีปัญหาอะไร ...ที่จริงตอนให้คำตอบ ฉันโดนัทฮิสึเมะชั่งกับทุกคนในห้องแอบดู อายสุดๆ เลยละ... ถึงจะมีเรื่องแบบนั้นเกิดขึ้นนิดหน่อยก็เถอะนะ

แต่ว่า การที่ฉันได้คบกับฮารุคุงอย่างเปิดเผยเนี่ย ทำให้ฉันดีใจขนาดที่ไม่มีอะไรแทนที่ได้เลยเชียวละ

ถึงฉันจะลำบากใจที่ เอ่อ...ทุกครั้งที่โคอิวากิซังมองหน้าของฉันกับฮารุคุง เธอก็จะยิ้มอย่างมีเลศนัย แล้วพูดแก้งว่า "นี่ๆ จะจูบกันเมื่อไรหรือ? หรือว่าจูบไปเรียบร้อยแล้ว?" แล้วทุกครั้งฉันก็โดนทำให้หน้าแดงแปริ๊ดขึ้นมาก็เถอะ...

ฉันเหลือบเงยมองใบหน้าของฮารุคุง แล้วแก้มก็เกิดร้อนขึ้นมานิดๆ อีกครั้ง

ใกล้ๆ หอดูดาว มีจุดชมวิวยู่ พวกเราจึงเดินอย่างเรื่อยๆ สบายๆ ไปที่นั่นกัน

เมื่อก้าวเดินผ่านทางชันเนินไป ในไม่นาน ทางก็เปลี่ยนเป็นบันไดที่ทำจากหิน พอเราขึ้นบันไดนั้นจนหมด หันได้นั้น ท้องฟ้าและผืนดินกว้างที่มีทิวทัศน์งดงามก็เผยออกมา

รั้วไม้ที่ล้อมรอบบริเวณเนิน กับม้านั่งหลายต่อหลายตัว อีกฟากหนึ่งคือเมืองที่เป็นเหมือนกับสวนขนาดย่อมที่แผ่กว้างอยู่

"ว้าว ลมดีจังเลย...!"

ฉันวางมือลงที่รั้ว แล้วสูดลมหายใจลึกจนเต็มปอด

ฉันยิ้มกว้าง ปล่อยให้สายลมที่พัดมาจากอีกฟากฝั่งของท้องฟ้าพัดสะบัดเส้นผมไปมา ถึงเดี๋ยวนี้อะไรไม่ค่อยได้มาที่นี้เท่าไรเพราะมันอยู่ไกลบ้านไปหน่อยก็เถอะ แต่พอนานๆ ที่ได้มานะเนี่ย ทำให้รู้สึกดีจริงๆ เลยนะ...

พอฉันปล่อยให้ใจดื่มด่ำกับความรู้สึกสุขสบายได้พักหนึ่ง ฮารุคุงที่มองรอบๆ ไปมาก็อ้าปากขึ้น

"อาากิฮิเมะ คอแห้งรีเปล่า?"

"อ๊ะ... อืม รู้สึกจะนิดหน่อย ละมั้ง"

ฉันประหม่านิดๆ เพราะเป็นเดทครั้งแรก พอพยักหน้าไปตามความจริง ฮารุคุงก็พูด

"ถ้าจัน รออยู่แถวนี้ก่อนนะ เดี่ยวเราไปซื้ออะไรมาให้"

แล้วก็เข้าไปที่มานั่งตัวหนึ่ง

"อะ ขอขอบคุณค่ะ"

พอให้จันนั่งลงที่มานั่งเสร็จ ฮารุคงก็เดินไปตามทางแคบๆ ทันที ฝั่งนั้นมีร้านขายของด้วยหรือหะ? ฮารุคงนี่อ่อนโยนจังเลยนะ... จันเพลินนั่งเหม่อลอยคิดเช่นนั้นไป

จันนั่งรอฮารุคงกลับมาอยู่ครู่หนึ่ง

ท้องฟ้าที่แผ่ขยายไปไกลแสนไกล กับบ้านเมืองเรียงรายของเมืองโซซิงาโอกะที่ราวกับถูกย่อส่วน ขณะที่จันเหม่อมองสิ่งเหล่านั้นอยู่คนเดียว ความรู้สึกคล้ายว่าทรมานใจก็เกิดขึ้นทีละน้อยๆ

ฮารุคง ยังอีกหะ...? จันรู้สึกถึงตัวเองที่คิดแบบนั้น แล้วก็เกิดประทับใจตัวเองขึ้นมานิดๆ

ก็เพราะ ตัวจันก่อนหน้านี้กลัวการอยู่ด้วยกันเพียงสองคนกับฮารุคงนะสิ ตอนนั้นใจจันเต้นแรงสุดๆ จันรู้สึกเหมือนว่าไม่รู้ว่าจะตัวเองพูดอะไรออกไปเลย

แต่ว่า ตอนนี้... ถึงจะยังประหม่าอยู่ดี แต่จันก็มีความสุขมากที่ได้อยู่กับฮารุคงสองต่อสอง และก็ดีใจที่สามารถรู้สึกอย่างนั้นได้ด้วย

"ไม่เคยคิดเลยจริงๆ นะ ว่าจะเป็นอย่างนี้ได้"

เฮะๆ ตอนที่จันยิ้มออกมาด้วยความรู้สึกเขินๆ นั้นเอง

"อ๊ะ..."

จันตกใจกับสิ่งที่เข้ามาในสายตาอย่างกะทันหันจนตัวแข็งกึก

ที่มานั่งซึ่งอยู่ห่างไปจากที่ที่จันนั่งอยู่เล็กน้อย มีคู่รักคูหนึ่งอยู่ พวกเขาแนบกายชิดกัน แขนโอบกอดซึ่งกันและกัน และดูเหมือนว่ากำลังคุยกันอย่างสนุกสนาน

'จะว่าไป... จุดชมวิวดร่งนี่เนี่ย เป็นสถานที่ตะ...เดทที่ขึ้นชื่อเนี่ย'

ทันทีที่นึกขึ้นมาได้ หน้าจันก็ร้อนจนคว้นขึ้น

หว่า ดูไม่ได้นะ! จันรีบหลบสายตาไปทางอื่นแล้วก็จริง แต่พอคิดถึงเรื่องนั้นไปแล้ว ก็หยุดไม่ได้แล้ว สายตาจันแทบจะมองไปทางนั้นเองซะแล้วสิ ะ รู้สึกเหมือนได้ยินกระทั่งเสียงหัวเราะกะหงุกกะหิงของสองคนนั้นเลย...อ่า

ทั้งที่ไม่ได้อยู่ใกล้ขนาดนั้นแท้ๆ จันกลับหน้าแดงแจ๋ ก้มหน้าลงโดยไม่รู้ว่าควรทำยังไงดีไปเสียได้

'นะ แนบชิดกันสุดๆ เลยหรือนั้น จันกับฮารุคงซักวันก็จะเป็นอย่างนั้นริเปล่านะ แล้วก็ อย่างที่ทุกคนชอบล้อ จะ..จูบกันด้วยหะ...? ้วย้วย!'

จันรู้สึกเหมือนได้ยินเสียงของโคอิว่าอิซังดังเข้ามาในสมองที่เริ่มหมุนตัวๆ แล้วสิ

(เอ๋~ ก็ในเมื่อชอบเขาแล้ว ก็ต้องอยากจูบขึ้นมาไม่ใช่หะ...? เดทแรกนะ เป็นโอกาสที่เหมาะสมที่สุดเลยไม่ใช่ริใจ จูบเลยสิ!)

'ระ เรื่องแบบนั้น!! ทำไม่ได้หรอก----!'

"อาากิฮิเมะ?"

"ฮ้า! อ๊ะ ฮะ ฮารุ คง"

ออยู่ เสียงฮารุคงก็ดังขึ้น ฉันเลยแทบจะกระโดดขึ้นมาจากม้านั่งทีเดียว

พอมองดู ก็เห็นฮารุคงยืนถือขวดพลาสติกสองขวดไว้ในมืออยู่ตั้งแต่เมื่อไรก็ไม่รู้

พริบตานัน เลือดที่เริ่มไหลลงไปแล้วก็กลับพุ่งขึ้นมาอีกครั้ง จนหน้าฉันร้อนเป็นไฟ ทะ ทำไงดี คิดถึงเรื่องนั้นไปซะจนมองหน้าฮารุคงตรงๆ ไม่ได้แล้วเนี่ย...?

ตึกตักๆ ตึกตักๆ ฉันได้ยินเสียงหัวใจเต้นดังเหลือเกิน

"มีอะไรเหรอ? ...อะ"

ดูเหมือนว่าฮารุคงก็สังเกตเห็นครีกรที่ฝั่งตรงข้ามแล้ว เขาหุบปากลงพักหนึ่ง แล้วหน้าก็เป็นสีแดงอ่อนๆ ฮารุคงก็คิดเหมือนกันเหรอ? เมื่อคิดเช่นนั้น ฉันก็ยังเสียความสงบจิตสงบใจเข้าไปอีก

"อา ...เอ่อ"

"คะ คะ..."

แง่ ทำไงดีเนี่ย ทำไงดี

"ซา เราว่าดื่มตอนที่มันยังอุ่นอยู่จะดีกว่านะ..."

"อะ อื้อ"

มือที่รับขวดน้ำที่ฮารุคงยื่นมาก็สั่นอย่างไม่นั่นคง

หลังจากนั้น ตัวฉันก็แข็งแ้งๆ ไปทั้งตัวเรียบร้อย...

"อ้าา! ทำไมฉันถึงเป็นแบบนี้เนี่ย?"

หลังจากที่เดทเสร็จแล้วกลับถึงบ้าน ฉันก็โถมตัวลงเตียงด้วยสภาพที่แทบจะร้องไห้แล้ว ฉันคลานกระสับกระส่ายไปบนผ้านวมที่ส่งเสียงดัง ฟุ่ม! แล้วซุกหน้าลงไปนอนอย่างแรง

อุตส่าห์คิดว่าฉันพูดคุยกับฮารุคงอย่างเป็นธรรมชาติขึ้นมาได้นิดหน่อยแล้วแท้ๆ ไม่ได้เรื่องเลย! ไม่เห็นคุยได้ราบรื่นเลยอ่า--!

ฉันเผลอติขาขึ้นลงพับๆ อย่างไม่ตั้งใจทั้งที่ยังนอนคว่ำอยู่ แล้วก็ได้ยินเสียง "สวัสดี ...สุโมโมะ?"

"อ๊ะ ยูกิจัง..."

พอมองดู ก็เห็นยูกิจังเพิ่งเข้ามาในห้องเหมือนอย่างเคย เมื่อมองดวงตาเล็กๆ อันอ่อนโยนนั่นแล้ว น้ำตามันก็ค่อยๆ รื้นขึ้นมา

"อุ-- ยูกิจางงงง!"

"ทำอะไร.... อັก!"

ยุกิจั่งส่งเสียงดังทุกครั้งเพราะดูเหมือนว่ายังไ้ังก็ไม้ชินกับการถูกฉั่นกอด ฉั่นเอาแก้มซุกกั้กับร่างกายเล็ก ๆ ที่ดิ้นพล่านอยู่ แล้วก็อดอ้อนยุกิจั่ง

"ยุกิจั่งๆ ฟังนะๆ ฉะ ฉั่น ล้มเหลวอีกแล้วอ่า"

"เอ๋ เกิดอะไรขึ้นเหร?"

ยุกิจั่งหยุดการดิ้นลง แล้วเงยหน้ามอง กอดนะไม้อะนะ! ถึงยุกิจั่งจะดิ้นพล่านพูดแบบนี้อยู่ แต่ก็พยายามยอมฟังเรื่องของฉั่นอย่างนี้เนี่ย ฉั่นว่านี่คือจุดที่อ่อนโยนของยุกิจั่งละ

"อุ--- วันนี้นะะ วันนี้นะนะ ฉั่นปะ ไปเดทมานะะ กับฮารุคุงที่ฉั่นพูดถึง..."

"อะ อืม" ยูกิจั่งพยักหน้า

"สนุกมากเลยละ ได้พูดคุยกันสองต่อสองแล้วก็อื่นๆ อีกเพียบ... แต่ว่านะ พอไปถึงจุดชมวิว ฉั่นก็คิดเรื่องจูบอะไรพรรคนี้ขึ้นมาะ... จี้อ ไม้ได้เรื่องเลยละ!"

น้ำตาขึ้นมากลอบ

"ยุกิจางงง!"

"อ่า ะ หวา..."

ฉั่นหันดวงตาที่เต็มไปด้วยน้ำตาไปยังยุกิจั่งที่สะบัดมือพั๊บๆ เพราะถูกกอดอีกรอบหนึ่ง

"นี่ แบลกริเปล่านะ ทั้งที่เพิ่งเริ่มคบกันแท้ๆ กลับคิดแบบนี้ละ ผู้หญิงจะมาคิดเรื่องจะ..จูบ แล้วอยากทำเนี่ย มันแปลกจริงๆ...สินะ?"

"ผมว่าไม่หรอกนะ"

ยุกิจั่งพูดด้วยท่าทางกระสับกระส่ายอยู่ไม่สุข ฉั่นคิดว่า เอ๋? กับท่าทางหน้าแดงขึ้นเล็กน้อยแล้วหันหน้าหนีของยุกิจั่ง ดูคล้ายฮารุคุงที่ฉั่นเห็นตอนกลางวันยังไ้ังไม่รู้สิ

แต่ว่า ถึงจะหน้าแดงแบบนั้นก็เถอะ ถ้าเป็นยุกิจั่งคงไม้เป็นไรสินะ แน่นอนอยู่แล้วละ แต่... จี้อ

ฉั่นจ้องมองยุกิจั่งเขม็ง บางทีเราอาจตัวติดกันไปนิดๆ แล้วก็ได้

"ยุกิจั่ง" พอฉั่นยื่นหน้าเข้าไปใกล้ ยูกิจั่งก็กระตุกตัวหด "อะ อะไรเหร? สุ่มโมะ"

"...ให้ฉั่นซั้มหน่อยนะ"

"เห?"

ฉั่นเห็นตาของยุกิจั่งกลมดึ้กขึ้นมา แต่ฉั่นก็ลองแนบติดดูโดยไม้สนใจ นี่แนะ! ...กับริมฝีปากของยุกิจั่ง ถือว่าไม้ได้ยินเสียงยุกิจั่งร้องเรียก "เอ๋--!?" ไปก่อนละกัน

ปากของยุกิจังให้ความรู้สึกนุ่มนวล อิ่มมม มันทุ่มๆ อย่างที่คิดจริงด้วยละมัง? รู้สึกแปลกๆ จัง

ฉันเอียงคอสงสัยพลางทำเสียงจิบ แล้วก็ถอยออก

"อื--ม ว่าแล้วเชียว ทั้งที่ถ้าหากับยุกิจังละก็ ขนาดจิบก็ไม่ใช่ไรเลยแท้ๆ"

"สุ สุ..."

"ทำไมพอเป็นฮารุคุงแล้วฉันถึงได้ประหลาดขนาดนั้นน่า อื~มๆ"

"สุ สุโมโม่-----!!"

ว้าย! ฉันตกใจเพราะอยู่ๆ ยุกิจังก็ร้องออกมาด้วยใบหน้าแดงแปดตอนทีฉันกำลังใช้ความคิดอยู่

"อะ อะ อยู่ๆ ก็ จะ จะ จิบอะ!"

"เอ๋ ทำไมโกรธเหรอ? ไม่ชอบเหรอ?"

"ทำไมจันระอะ! ไม่ชอบจันระอะ!"

"เอ๋--? แต่ว่า ที่บ้านก็ต้องโดนคุณแม่หรือคนอื่นๆ จิบๆ บ้างไม่ใช่เหรอ?"

ตอนเล็กๆ เนี่ย เป็นอย่างนั้นบ่อยสินะ? ฉันเอียงคอสงสัย ส่วนยุกิจังก็พูดอ้อๆ อึ้งๆ อยู่พักใหญ่ แล้วก็จมอยู่ในความเงียบด้วยใบหน้าแดงเป็นลูกตำลึง

อื~ม เพราะยุกิจังมีจุดที่โตเกินวัยอยู่ เลยตกใจมากรีปเล่าละ...? ยังเล็กอยู่อย่างนี้ ไม่เห็นต้องทำตัวโตเกินวัยเลยก็ได้แท้ๆ น้า ยุกิจังนี่ก็

'รูปแบบนี้เนี่ย มันเกิดขึ้นได้ด้วยหรอ!? ทำไมถึงเป็นแบบนี้ไปได้...!'

ผมตะโกนร้องคำพูดที่ไม่อาจส่งเสียงออกไปได้อยู่ในใจ ในอ้อมแขนของอาากิฮิเมะ พลังสะกดกัน ความวิงเวียนศีรษะที่ทำให้หัวผมโยกเยกหมุนไปมา

โดนจับซะแล้ว จากอาากิฮิเมะ! ทั้งที่ตอนนี้เราอยู่ในร่างยูกิจังแท้ๆ...!

เดทวันนี่ สำหรับผมแล้ว ไม่ถือว่าล้มเหลวมากมายนัก เข้าใจอยู่หรอกว่าอาากิฮิเมะคิดเรื่องคู่รักที่อยู่ใกล้ๆ เสียจนแทบจะรู้สึกเจ็บ แต่ถึงอย่างนั้นก็เถอะ จะว่าช่วยไม่ได้จริงๆ ใจนะ... ผมคิดว่าพวกเราเป็นมือใหม่ด้านความรักนี่นา ค่อยๆ ขยับไปเรื่อยๆ ก็ได้ละมังนะ

แต่ว่า พอกลายเป็นยูกิจังแล้วมาหาเหมือนอย่างเคย อยู่ๆ ก็กลับโดนจับเนี่ยนะ...! ผมชักอยากลงไปคลานคอบีบค่ออ่อนอยู่กับพื้นชั้นมาแล้วสิ

อาากิฮิเมะไม่รู้ว่ามีผมคือทสึวานูกิ มาซาฮารุ เลยทำอย่างนั้นได้อย่างไม่รู้สึกอะไร ถึงจะรู้ว่าเพราะอย่างนั้น แต่ผมก็ซื่อคมากอยู่ดี

ก็เรื่องจบแรกในร่างตึกดาเนียล... มันมีกันที่ไหนเล่า!?

ผมรู้สึกว่าสูญเสียสิ่งสำคัญสุดๆ ไปอย่างง่ายดาย คือนั่นผมจึงสลดไปตลอดทั้งคืน

'เฮ้อ...'

วันรุ่งขึ้น เมื่อคาบเรียนช่วงเช้าจบลงและเข้าสู่พักกลางวัน ผมก็มุ่งหน้าไปยังสหกรณ์ร้านค้าเหมือนเคย

หลังจากที่กลับสู่ร่างมนุษย์และมาโรงเรียน ระหว่างที่ผมนั่งเรียนโดยขมความง่วงไว้ ผมก็ปรับอารมณ์ได้พอสมควรแล้ว

...เหตุการณ์นั้นมันเหมือนกับอุบัติเหตุ ช่วยไม่ได้หรอก อีกอย่าง อากิฮิเมะก็ไม่ได้ตั้งใจจะจูบผมสักนิดด้วย ฉะนั้น โนว์แคนท์ โนว์แคนท์!

ผมบ่นพึมพำในใจพลางเดินปนไปกับพวกนักเรียนที่มุ่งหน้าไปยังสหกรณ์เช่นเดียวกัน

'แต่ว่า ถ้าอย่างนี้หลังจากนี้ตอนอยู่ในร่างยูกิจัง การประมาทคงเป็นสิ่งต้องห้ามสินะ กอดนี้ยังพอไหว แต่จูบนี้ห้ามเด็ดขาดเลย...!'

ตอนที่ผมสาบานอย่างหนักแน่นในใจ พลางกำลังจะก้าวเท้าผ่านระเบียงข้ามอาคารชั้นหนึ่งนั่นเอง

"หืม?"

ผมสังเกตเห็นบางสิ่งบางอย่าง จึงหยุดเท้าลง ที่ฝั่งกระโน้นซึ่งเห็นผ่านสวนกลางอาคาร ใกล้เคียง ประตูโรงเรียน มีเด็กผู้หญิงที่เหมือนเคยเห็นที่ไหนสักแห่งกำลังด้อมๆ มองๆ ทางนี้อยู่ นั่นมัน... เด็กที่ชื่อยูริที่เจอเมื่อไม่นานนี้นะ?

ผมที่ยาวถึงสะโพกและริบบิ้นอันใหญ่ ต่างจากเมื่อวันก่อน เธอสวมชุดที่ดูเหมือนจะเป็นชุดนักเรียนของโรงเรียนไหนสักแห่งอยู่ แต่เป็นยูริแน่ๆ

ยูริพยายามแอบมองข้างในพลางหันซ้ายหันขวามองรอบๆ อยู่ ประมาณว่า...อุตส่าห์มาถึงโรงเรียนแล้ว แต่กลับกล้าไม่พอที่จะเข้ามาข้างใน อะไรอย่างนั้น

มีธุระกับยูคิริไองนะ? แต่ดูท่าจะลำบากอยู่แฮะ ผมล้งเลอยู่ครู่สั้นๆ แล้วก็เดินเข้าไปหา

"มีอะไรเหรอ?"

"เอ๋! คะ คะ เอ่อ..."

พอส่งเสียงเรียกจากด้านหลัง ยูริก้สะดุ้งเฮือกเป็นอันดับแรก แล้วทันทีที่สังเกตเห็นผม เธอก็เบิกตาโตร้อง "ว้าย!?"

"ฮะ หะหว่า หว่าๆ..."

อื--ม ดูเหมือนจะตกใจสุดๆ ไปเลย แต่ยังไม่ไงก็ ลองพูดต่อละกัน

"มีธุระกับอากิฮิเมะหรือยูคิไม่ใช่มั้ยเหรอ?"

"เอะ เอ--!? ทำไม...?"

ผมรู้สึกตัวทันทีเมื่อเห็นท่าที่ตื่นตระหนก จะว่าไป ตอนที่เจอกันตอนกลางคืนเมื่อไม่กี่วันก่อนนี้ ผมอยู่ในร่างยูกิจิ้งนี่นา

อาจจะตกใจเพราะอยู่ๆ ก็ถูกคนที่ไม่รู้จักส่งเสียงเรียกละมั้ง

"ทะ โทษที เราอยู่ในร่างนี้คงไม่รู้สินะ เอ่อ...คือ เราคือแคะนะ ที่เจอกันตอนกลางคืนเมื่อไม่กี่วันก่อนนั้นไง?"

เด็กคนนี้ก็คงจะเป็นคนจากฟิกราเล่ด้วย บอกไปก็ไม่ใช่ไรสินะ? ...น่าจะนะ

"...เอ--!?"

ยูริโน้มตัวมาข้างหน้าด้วยท่าทางงุนงงตกใจ

"คะ คุณแคะ แคะที่อยู่กับพริมาตัวแทน...เอ่อ อากิฮิเมะ สโมโมะซัง ที่ชื่อยูกิจิ้งนะเหรอคะ?"

"ฮืม เอ่อ เป็นผู้ติดตามนะ"

"งะ งะ จั๊นเหรอ! จั๊นเหรอเหรอคะ! ตะ ตกใจ! ตกใจมากเลยคะ"

...เป็นท่าตกใจที่จริงใจจริงๆ แะะ รู้สึกอยากหัวเราะขึ้นมานิดหน่อยยังงั้นไม่รู้สิ

"เอ่อ ะ ถ้าอย่างนั้น เรียกว่า...ยูกิจิ้งซัง จะได้ไหมคะ?"

"อ่า คือ ชื่อจริงเราคือทสึวานูกิ มาซาฮารุนะ ยูกิจิ้งเป็นชื่อชั่วคราวนะ"

"ฮะ จั๊นเหรอเหรอคะ ถ้าจันก็ เอ่อ...มาซาฮารุซัง สินะคะ"

ยูริพูดด้วยท่าทางดีใจเป็นล้นพ้นเพราะอะไรบางอย่าง อ้อ จริงสิ ต้องบอกเรื่องนี้ด้วย

"แต่เรื่องนั้นนะ อากิฮิเมะไม่รู้เหรอ เอ...เรื่องที่เราคือแคะยูกิจิ้งนะ เพราะฉะนั้น ช่วยปิดเป็นความลับได้ไหม?"

"ฮะ ความลับ...เหรอคะ?"

ยูริตกใจจนพูดอะไรไม่ออก ท่าทางคงเป็นเพราะเรื่องที่สปีเนียไม่รู้ตัวจริงของคุณุที่รวมเก็บหยาดนั้น เป็นเรื่องประหลาดกระมัง

"มันมีความจำเป็นหลายๆ อย่างนะ ยังไงก็เถอะ อากิฮิเมะคิดว่าเราเป็นมนุษย์ธรรมดาเนะ ดังนั้น ช่วยปิดเป็นความลับให้เราหน่อยได้ไหม"

"คะ ค่ะ เข้าใจแล้วคะ"

ผมมองยูริพยักหน้าหงิกๆ แล้วก็โล่งใจ

"แล้ว มีธุระกับใครซักคนไม่ใช่เหรอ? เรียกมาให้เอาไหม"

"เปล่าคะ เอ่อ ไม่นาเรียกว่าธุระละมั้ง... ฉันคิดว่าต้องมาทักทายให้เรียบร้อยนะคะ"

"ทักทาย?"

"เพราะเมื่อวันก่อน ฉันพูดจาเอาแต่ใจไป..."

พูดแล้วยुरิก็ขมลงเล็กน้อย

อ้อ กังวลเรื่องที่ตัวเองพูดจาเอาแต่ใจว่าอยากลงแข่งในการแข่งขันประชันกันนี้เอง

"ฉันทำให้ทั้งพริมา อัสปารัส... ทั้งสุโมโมะซังรู้สึกไม่ดีสินะคะ ที่ออยู่ๆ ฉันก็พูดเหมือนกับว่าเปลี่ยนตัวกันนะ ทั้งที่สุโมโมะซังพยายามแทนฉันมาตลอดแท้ๆ ทั้งที่การเป็นผู้เข้าแข่งขันการแข่งขันประชันระหว่างโรงเรียน เป็นความใฝ่ฝันของทุกคนแท้ๆ นะคะ"

"ไม่หรอก เราว่าอาากิฮิเมะไม่คิดมากกับเรื่องอย่างนั้นหรอก แล้วเดิมทีเธอก็ไม่ใช่คนของฟิคุราเล่ด้วย..."

"เอ๋?"

ตอนที่ยुरิกะพริบตาปริบๆ อย่างประหลาดใจ ก็มีเสียงดังขึ้นจากข้างหลัง

"อ๊ะ ทสึวานุกิ อยู่ี่เองๆ เธอ เห็นไม่กลับมาซะทีเลยตามมานะ... เอะ เอ๋~? ใครนะนั่น เด็กคนนั้น?"

พอหันหน้าไป ก็เห็นพวกฟุคามิจิกับโคอิวากิกำลังเดินตามกันมาจากระเบียงทางเดิน

พวกเธอเข้ามาหาด้วยใบหน้าทีถามว่า มีอะไรเหรอๆ เมื่อเห็นผมกับยुरิอยู่ด้วยกัน

"สวัสดีคะ ชุดนั้น ชุดนักเรียนของโรงเรียนเมืองข้างๆ สินะ" โคอิวากิเอียงคอสงสัยเล็กน้อย

"เอ๋! คะ คะ ...เอ่อ คือ"

"เอ๋ ยुरิ...จัง?"

"สุโมโมะซัง"

เมื่อเห็นอาากิฮิเมะโผล่หน้าออกมาจากท้ายขบวน ยुरิก็กระโดดหยองด้วยท่าทางดีใจ ยुरิวิ่งตึกๆ เข้าไปหา ทำให้อากิฮิเมะมองอย่างตกใจ

"ยुरิจัง สินะ มีอะไรเหรอ?"

"คือ ฉันอยากขอโทษเรื่องเมื่อวันก่อนคะ ขอโทษที่พูดจาเอาแต่ใจตัวเองคะ"

ยुरิก้มศีรษะลงอย่างรวดเร็ว

"เอ๋ อุตสาห์มาถึงนี่เพราะอย่างนั้นเหรอ?"

ยुरิชูกำปั้นแสดงความยินดีขึ้นเพราะอะไรสักอย่าง แล้วพูด "คะ มันคนละเรื่องกันนะคะ" กับอาากิฮิเมะที่เบิกตากลมกว้างราวกับจะบอกว่าไม่ได้ใส่ใจอะไรมากมายแท้ๆ

"เห~ คนรู้จักของสุโมโมะซังหรือเธอเนี่ย"

ฟุคามิจิเข้าไปแทรกกระหว่างสองคน

"อ๊ะ อืม รู้จักกันเมื่อไม่นานนี้นะ"

"ฮึ~ม น่ารักสุดๆ เลยเนอะ นี่ แนะนำตัวหน่อยสิ?" โคอิว่าอิว่า

"อ้าว ยาโยอิด้วย~"

ยูรินังงงเพราะอยู่ๆ ก็ถูกทุกคนล้อมรอบ แต่เธอก็เผยใบหน้าที่ยิ้มแย้มของคนที่ย้ายเข้ามาได้งายออกมาในทันที

"เอ-- ฉันชื่อซัทสึกิ ยูริเชีย เรียกว่ายูริคะ ยินดีที่ได้รู้จักแล้วก็ฝากเนื้อฝากตัวด้วยค่ะ!"

ใบหน้าที่ยิ้มแย้มนั้นสดใสราวกับพระอาทิตย์ จนดูเหมือนว่าทุกคนจะหลงใหลอย่างหมดใจไปเรียบร้อยแล้ว

"อูว้าว น่ารักจริงๆ เลยน้า~ ไม่ไหวแล้ว ...นี่ ไหนๆ ที่เราเจอกันที่นี่ก็คงเพราะมีชะตาอะไรชักอย่างต้องกันทั้งทีแล้ว มาทานข้าวเที่ยงกันกับพวกเราเลยมั้ย?"

"อุซุซุ ฟุ~จัง แบบนั้นยังกับจะมอสาวเลยน้า แต่ยาโยอิก็เห็นด้วย~"

"อ๊ะ ดีเลย!" ทุกคนเห็นพ้องต้องกันหมด

"เอ่อ แต่ฉันไม่ได้เอาเป็นโตะมานะคะ..."

โคอิว่าอิตบหลังของยูริที่ทำท่าเสียตายดังปุ๊ก

"ไม่เป็นไรหรอก ฉันจะแบ่งกับข้าวให้นะ"

"ยาโยอิด้วย~"

"ได้เหอะคะ? ขอบพระคุณมากค่ะ!"

เมื่อได้รับการชวนอย่างตั้งใจจากทุกคน ยูริจึงเผยรอยยิ้มที่ไร้ซึ่งความกังวลใดๆ ออกมาอย่างไม่เสียตายไม่รู้ว่าเป็นครั้งที่เท่าไรแล้ว

จากเหตุการณ์ในวันนั้น ยูริจึงโผล่หน้ามาที่โรงเรียนแทบทุกวัน

พอถึงตอนเที่ยง เธอจะมาพร้อมกล่องเป็นโตะ ยิ้มแย้มถามว่า "วันนี้ก็ร่วมวงด้วยได้ไหมคะ?" แล้วในเวลาสั้นๆ การขึ้นไปติดดาฟ้า นั่งล้อมวงทานเป็นโตะพร้อมกันกับทุกคนก็ได้กลายเป็นกิจวัตรประจำวันไป เมื่อผ่านไปหลายวัน ยูริที่ใสซื่อและร่าเริง ก็เข้ากับทุกคนได้อย่างราบรื่นราวกับว่าเป็นเพื่อนกันมานานแล้ว

วันนี้ก็เช่นกัน ยูริทำดาเป็นประกายยื่นหน้าไปดูกล่องเป็นโตะของอามาโมริ

"ว้าว นี่มันยอดเยี่ยมเลยอะ เป็นรูปคุณปลาหมึกยักษ์ละค่ะ!"

"นั่นน่ะน้า~ ยาโยอิเป็นคนตัดละ อะเหะๆ น่ารักไหมะ"

"มาซาฮารุซัง! สดุดเลยละคะ ว่า"ไหมคะ"

"อา-- อืม"

พอใบหน้าที่ยิ้มกว้างหันมาหา ผมก็ยิ้มตามไปด้วยโดยไม่รู้ตัว

-----ยูริเป็นเด็กที่น่าพิศวงจริงๆ แะะ ทำให้คนอื่นยิ้มออกมาได้อย่างง่ายดายเนี่ย

ขณะที่ผมชื่นชมพลาญเคียวขนมปังมือเทียะ ผมก็สังเกตเห็นอะไรบางอย่างโดยไม่ตั้งใจ

'เอ๋?'

มือของอาากิฮิเมะที่นั่นอยู่ข้างๆ ซึ่งกำลังคืบอาหารในกล่องเบนโตะอยู่หยุดนิ่งไม่ขยับ เป็นอะไรไปนะ รู้สึกเหมือนว่ากำลังครุ่นคิดอะไรบางอย่างอยู่...?

"อาากิฮิเมะ? เป็นอะไรรีเปล่า?"

"เอ๋? ปละ เปล่า ไม่มีอะไรหรอก"

พอผมกระซิบด้วยเสียงเบาๆ อาากิฮิเมะก็ส่ายหน้าเหมือนว่าตกใจ

"...ยูริ มีอะไรรีเปล่า?" พอผมพูดต่อ เธอก็เปิดตากว้างด้วยท่าทางสะดุ้ง

"ทะ ทำไมเหอะ?"

"ก็ เราเห็นอาากิฮิเมะมองทางยูริแล้วทำท่าเหมือนครุ่นคิดอะไรอยู่นะ"

"งะ จันเหอะ?"

"อืม ก็นะ"

ผมเห็นเป็นอย่างนั้นนะ...

อาากิฮิเมะทำท่าคิดอยู่พักสั้นๆ จากนั้นก็พูดอย่างเบาๆ ออกมาปนกับลมถอนหายใจ

"คือ... ไม่ใช่เรื่องใหญ่หรอก แค่คิดว่ายูริจ้งนี่ยอดไปเลยนะ ไร่ร้างแล้วก็น่ารักจังเลยนะ เองนะ"

"หืม? อืม..."

อาากิฮิเมะกังวลเรื่องที่ตัวเองเป็นเป็นคนที่ไม่ค่อยเข้าใกล้คนอื่นยากอยู่ใจนะ ผมรู้สึกว่เธอหดหู่นิดหน่อย

เวลาแบบนี้ ถ้าเป็นก่อนหน้านี้ผมคิดว่าผมคงนั่งเงียบไม่พูดอะไรอย่างแน่นอน เพราะไม่รู้ว่าจะพูดอะไรกับอาากิฮิเมะดี

แต่ตอนนี้ ผมเปลี่ยนมาคิดเช่นนี้แทน ไม่จำเป็นต้องคิดจะพูดอย่างเต็มปากเต็มคำทุกเรื่องทุกเวลาหรอก เรา, เรื่องที่เราอยากจะบอกอาากิฮิเมะ และการลงมือทำสิ่งนั้นต่างหากล่ะที่จำเป็น ผมจึงพูดด้วยเสียงเบาๆ ให้อาากิฮิเมะได้ยินคนเดียว

"เออ ...เราว่าไม่ต้องกังวลหรอกนะ"

"เอ..."

"คะ คือว่า เราว่าอาากิฮิเมะนะมีจุดที่ดีของอาากิฮิเมะเองอยู่เต็มเลยละ เพราะฉะนั้น..."

ว่าแล้วเขี้ยว ผมพูดถึงว่า เพราะฉะนั้นเราเลยชอบอาากิฮิเมะ ไม่ได้

แต่ว่า ดูท่าบางสิ่งบางอย่างจะสื่อถึงเธอแล้ว อาากิฮิเมะหน้าแดงขึ้นเล็กน้อยแล้วพยักหน้าเบาๆ "...อืม"
ตะเกียบที่หยุดนิ่งอยู่บนตักก็เริ่มขยับ

ดีจัง ร่าเริงขึ้นหน่อยแล้วสินะ

ผมฉีกขนมปังโยนเข้าปาก ขณะที่ผมเคี้ยวตุ้ยๆ อยู่ ก็มีเสียงกล่ำๆ กล้วๆ ดังขึ้นอีกครั้ง

"อะ เอ่อ ฮารุคุง?"

"อืม"

"วันอาทิตย์หน้านะ ถ้ายังไง ไปเที่ยวไหนกันอีก เอ่อ...."

ใจผมเต้นตึกขึ้นมา ขวนเตพนี้นา อะ เอ่อ วันอาทิตย์มัน... อะ

"ทะ โทษที วันนั้นเราสัญญากับยูริว่าจะพาชมเมืองไปแล้วนะ"

ผมหดหู่ใจเล็กน้อยตอบเช่นนั้น

เรานัดกันแค่ไม่กี่วันก่อนเท่านั้นเอง ผมถูกยูริดึงเข้าไปหลบหลังอาคารตอนกลับบ้าน แล้วก็ถูกขอร้อง
มาว่า "ฉันเพิ่งมาที่โลกนี้ เลยไม่รู้เรื่องอะไรหลายๆ เรื่องเลยสักนิดคะ เพราะฉะนั้น... วันอาทิตย์หน้า
ช่วยไปข้างนอกด้วยกันกับฉันได้ไหมคะ?"

พอผมที่นึกว่าจะคุยเรื่องหยาดกันเสียอีกเบิกตาโตเพราะคำพูดที่เหนือความคาดหมาย ยูริจึงรีบพูดต่อ

"เอ่อ ฉันอยากรู้อะไรของโลกนี้นะคะ เลยอยากให้คุณช่วยสอนหลายๆ อย่างให้ แต่ว่า คนที่จะขอร้องเรื่อง
แบบนี้ได้ก็ไม่มีคนอื่นนอกจากมาซาฮารุซังนะคะ ก็เลย เอ่อ..."

ใบหน้าที่พูดอย่างนั้นแดงก่ำ ผมเลยคิดว่า อ้อ อย่างนั้นหรอกเหรอ

'ยูริเพิ่งมาที่นี่จากฟิกราเล่เมื่อไม่นานนี้เองสินะ ไม่มีความรู้เรื่องโลกนี้อยู่แบบนี้ อาจจะลำบากในหลายๆ
เรื่องอยู่ก็ได้'

ตอนคุยกับเพื่อนในห้องที่ไม่รู้ถึงการมีอยู่ของฟิกราเล่ก็อาจจะแปลกๆ แล้วอาากิฮิเมะกับยูริถึงอย่างไรก็
เป็นคู่แข่งด้วย เราคงเป็นคนที่มาขอร้องได้ง่ายที่สุดแน่ๆ ผมเข้าใจยอมรับเช่นนั้น จึงพยักหน้า บอกว่า
ถ้าเราช่วยได้ก็ไม่มีปัญหา

ตอนนั้นผมไม่ได้คิดเลยว่าอาากิฮิเมะจะชวนผม... น่าเสียดายแฮะ อาากิฮิเมะอุตสาห์ชวนเดทด้วยกันอีก
รอบแล้วแท้ๆ

"อะ งะ จัน...หรอกเหรอ"

ใบหน้าของอาากิฮิเมะที่ฟังคำตอบของผมนั้นดูเหงาหงอยลงแวบหนึ่ง แต่เธอก็ยิ้มให้ในทันที "ถ้ามีนัด

แล้วก็ช่วยไม่ได้นะ"

จะชวนอาากิฮิเมะไปด้วยกันอยู่หรอก แต่ผมว่าหัวข้อสนทนาคงมีที่เกี่ยวกับโลกสองโลกเป็นแน่ แล้วเรื่องที่ผมรู้จักฟิสิกส์นี่ก็ห้ามบอกให้อากิฮิเมะรู้ด้วย

"โทษะที่ เอ่อ ถ้าวันเสาร์จะได้ไหม? ถ้าตอนบ่ายวันเสาร์ล่ะก็ เราว่างอยู่นะ"

"...วันเสาร์ฉันไม่ได้นะ ขอโทษนะ"

'มะ ไม่ใช่นะอย่างที่คิดเลยแฮะ...'

ผมผิวดหวังนิดหน่อยโดยเก็บความคิดนั้นของตนไว้ในใจ

"ขอโทษนะ"

"ไม่หรอก ช่วยไม่ได้นี่นา ไว้ค่อยไปไหนกันวันว่างวันอื่นเนอะ?"

มีเพียงการที่อาากิฮิเมะพูดเช่นนั้นอย่างราบรื่นเท่านั้น ที่เป็นการช่วยเหลือเล็กๆ

---แต่ทว่า ท้ายที่สุด ผมก็ไม่ได้รู้เรื่องอะไรเลยจริงๆ

ว่าความช่วยเหลือนั้น การสรุปว่าเป็นอย่างนั้นนั่นนะ เป็นการไม่เข้าใจความรู้สึกของอาากิฮิเมะถึงขนาดไหน

ผมไม่รู้จริงๆ...

เข็มนาฬิกาปร่าเหมือนดาบสั้นแหลมคมที่บิดเบี้ยว ส่งเสียงตึกๆ ชัดตรงเผงขึ้นด้านบน

เสียงดนตรีฟังดูกระฉับกระเฉงเริ่มดังขึ้นพร้อมกับเสียงบอกเวลา ผมจึงเงยหน้าขึ้น

ตอนนี้ ที่ที่ผมอยู่คือหน้าห้างสรรพสินค้าที่ใหญ่ที่สุดในเมืองโซซิงาโอกะ

ที่หน้าน้ำพุซึ่งถูกเรียกว่าลานกว้างนัดพบนั้น มีหลายต่อหลายคนยืนอยู่ด้วยใบหน้าบ่งบอกว่กำลังรอคนอยู่

ใกล้กันมีนาฬิกากลสีเงินแกว่งไปมาพร้อมกับเสียงดนตรีจากกล่องดนตรี จุดที่เข็มนาฬิกาขี้อยู่ นั่น... คือเวลาสิบนาฬิกาพอดี

"มาซาฮารุซัง อรุณสวัสดิ์ค่ะ!"

ผมได้ยินเสียงราบรื่น จึงกลับหลังหันไปทางนั้น ก็เห็นยูริโบกมือกว้างพลางวิ่งเข้ามาจากสี่แยก

ผมลุกขึ้นจากม้านั่งเล็กๆ

"อะ ขอโทษค่ะ มาช้าไปหน่อยรีเปล่าคะ?"

ดูเหมือนจะรีบวิ่งเข้ามาไม่นาน ยูริจึงหอบหายใจแฮกๆ

"ไม่หรอก ตรงเวลาพอดีเป๊ะเลย ...ไม่เป็นไรนะ?"

พอยื่นหน้าเข้าไปดู ยูริกก็พยักหน้า "มะ ไม่เป็นไรค่ะ!" แล้วพูดอย่างเขินอายเล็กน้อย "ฉันใช้เวลาเลือกเสื้อผ้านานไปหน่อย เอ่อ มะ เหมาะไหมคะ...?"

วันนี้ยูริอยู่ในชุดเสื้อปิดคอสีดำกับเสื้อกันหนาวสีแดงไวน์ซึ่งมีริบบิ้นแดงแต้มให้โดดเด่น ท่อนล่างเป็นมินิสเกิร์ตลายตารางหมากรุกกับถุงเท้ายาวเหนือเข่า

"อ่า อืม เราว่าเหมาะดีนะ สีแบบนี้ดูเป็นฤดูใบไม้ร่วงดีนะ..."

พอดอบเช่นนั้น ยูริกก็ยิ้มแย้มอย่างสดใสขึ้นมาทันที

"อะเฮะๆ ดีใจจังเลยคะ! เอ่อ วันนี้ เรื่องการพาชมเมือง ฝากตัวด้วยนะคะ"

และเธอก็โค้งให้ผมอย่างร่าเริง

วันนี้คือวันที่มีนัดกับยูริ สรุปคือ เป็นวันพาเธอที่ไม่ค่อยรู้เรื่องราวของโลกนี้เท่าไรเที่ยวชมเมืองนั่นเอง

ดูเหมือนว่ายูริจะตั้งตาคอยวันนี้อย่างใจจดใจจ่อทีเดียว หลายวันที่ผ่านมา เธอร่ำเร่ริงระริกระรี่มากเลย ยูริบอกว่าที่จริงที่ผ่านมาก็แทบไม่เคยออกไปไหนมาไหนเลย

"ใครไม่ค่อยอนุญาตให้ออกไปข้างนอกค่ะ เห็นว่าเพราะข้างนอกอาจมีอันตรายเลยไม่ให้ค่ะ"

เธอเม้มปากเหมือนว่างอนนิดๆ

โครว่าซัง แมวดำซึ่งเป็นคู่หูของยูริ ดูเหมือนจะมีสถานะเป็นเหมือนผู้ปกครองของเธอ ถึงร่างแมวจะทำให้เข้าใจยากก็เถอะ แต่ดูท่าเธอจะเป็นผู้หญิงที่อายุมากกว่า และยูริไม่สามารถขัดขึ้นอะไรได้เลย

การออกมาข้างนอกวันนี้ก็เช่นกัน ดูเหมือนว่าตอนแรกโครว่าซังทำหน้าที่ยังไม่ยอมให้มา...

"แต่ว่า ฉันบอกว่าถ้ามาซาซารุซังอยู่ด้วยก็ไม่ใช่ไรหรอกน่า แล้วบังคับให้อนุญาตมาค่ะ ถึงรู้สึกว่โครว่าซังไม่เต็มใจ แต่ฉันมาแล้วก็ถือเป็นฝ่ายชนะสินะคะ"

ยูริยิ้ดอกภูมิใจ

ด้วยเหตุนี้ โดยคิดถึงข้อเรียกร้องของยูริที่ว่าอยากรู้ที่ที่ชื่อของได้เป็นอันดับแรก พวกเราจึงนัดเจอกันที่ห้างสรรพสินค้าที่ใหญ่ที่สุดในละแวกนี้

"อาคารหลังใหญ่จังนะคะ"

ยูริส่งเสียงชื่นชม อว้าว แล้วเงยหน้ามองอาคารที่ถูกสร้างขึ้นคู่กับสถานีรถไฟ

ยังเพ่งลิบมองนิดๆ ร้านค้าในห้างก็เพิ่งจะเปิดร้านกัน เป็นครั้งแรกแบบนี้ คงมีสิ่งที่ยากดู เรื่องที่ยากรู้เต็มไปหมดเลยสินะ... ผมตั้งใจว่าจะไปเป็นเพื่อนจนกว่ายูริจะอึดอ้อมใจ ถึงจะมีเวลาจำกัดคือถึงตอนเย็นก็เถอะ

"ที่นี่มีร้านค้ามากมายอยู่ข้างในนะ"

"ค่ะ"

"อยากเริ่มดูจากที่ไหนเหรอ?"

"เอ่อ เอ่อ..."

ผมยิ้มให้ยูริที่ครุ่นคิดเสียนาน

"ถ้าจัน เดินไปคิดไปดีมั้ย?"

"อ๊ะ ค่ะ นั่นสินะคะ"

"อืม จันไปกันเถอะ"

"ค่ะ!"

ผมลงมายู่เคียงบ่ายูริที่พยักหน้าด้วยรอยยิ้มทั่วใบหน้า แล้วเดินออกไปใต้ท้องฟ้าเดือนตุลาคม

"อู๊วว มาซาฮารุซัง ดูลิคะ! คุณหมิดัวใหญ่กำลังแจกลูกโป่งอยู่ค่ะ"

"จริงด้วย ...อยากได้เหรอ?"

"มะ ไม่เลยซักนิดค่ะ? จันไม่ใช่เด็กขนาดนั้นซักหน่อยค่ะ!"

"งะ จันเหรอ? เห็นเธอจ้องมองเขม็งเลยนะ"

"คิดไปเองทั้งนั้นค่ะ! ...อ๊ะ นั่น ไอ้ที่ฉายอยู่ที่ทีวีเครื่องใหญ่นั่น อะไรหรือคะ?"

"เอ่อ เราไม่รู้ดีเท่าไรหรอก แต่น่าจะเป็นตุ๊กตาที่ฮึดอยู่ช่วงนี้อะไรอย่างนั้นล่ะมัง?"

"น่ารักสุดๆ เลยนะค่ะ! อยากลองกอดแน่นๆ ดุจดังเลยคะ อ๊ะ ทางนั้น..."

ยูริสนุกสนานร่าเริงสุดๆ โดยเหมือนว่ามองอะไรก็น่าสนใจไปเสียหมด เธอชี้หลายต่อหลายอย่าง จนถึงขบวนพาเหรดที่เธอชื่นชมและประหลาดใจอย่างจริงใจ

'ก่อนหน้านี้เคยคิดอยู่เหมือนกัน ว่ายูริเนี่ย... ดูเด็กกว่าภายนอกที่เห็นแฮะ อืม เหมือนกับเด็กผู้หญิงตัวเล็กๆ เบ๊ียบเลย'

แต่ถ้าพูดอย่างนั้นออกไป เจ้าตัวคงโกรธแค้น ผมยิ้มเพื่อนๆ คิดเช่นนั้น

เริ่มจากร้านขายดอกไม้ พวกเราเดินไปรอบๆ มองดูร้านค้าหลากหลาย ถึงจะแทบไม่ได้ซื้อของจริงๆ เลย แต่แค่เดินไปเดินมา ยูริก็ดูสนุกสนานมากแล้ว

ระหว่างนั้น เราคุยกันหลายอย่าง เรื่องของโลกนี้ก็มึนๆ กันก็จริง แต่ผมก็ได้รู้เรื่องของตัวยูริเองขึ้นมา เล็กน้อยด้วย

เรื่องที่ยูริรู้จักชื่อของดอกไม้ของโลกนี้น่าสนใจอย่างพิสดาร ดุยงใจก็เป็นเรื่องที่เด็กตัวเล็กๆ จะชอบกัน เรื่องที่การรวมการแข่งขันประชันระหว่างโรงเรียนนั้นเป็นความใฝ่ฝันของยูริมานานแล้ว และ เรื่องที่เธอมีพี่สาวสองคนที่เธอนับถือยกย่องอย่างมากอยู่

"ทั้งสองคนสวยมาก แล้วก็มีพรสวรรค์ด้วยล่ะค่ะ!"

ยูริเล่าเรื่องของพวกพี่สาวให้ฟังด้วยตาเป็นประกาย

"พี่โรซ่าเป็นสปีเนีย ส่วนพี่เอเลน่าเป็นสเตล่า เวเบอร์นะคะ เป็นความใฝ่ฝันของฉันมานาน~นตั้งแต่เล็กแล้วคะ"

"รู้นี่เอง"

เหมือนกับคนที่ชื่อ "ท่านคาริน" ของยูคิริเป่ล่านะ? ผมคิดพลางขานตอบสั้นๆ

"เพราะฉะนั้นฉันก็เลยอยากร่วมการแข่งขันประชันกันให้ได้คะ เพื่อคว้าชัยชนะและเป็นสปีเนียที่สง่างามเหมือนพี่ๆ ค่ะ"

"อืม..."

การไล่ตามสองคนนั้นคงเป็นเป้าหมายอันดับหนึ่งของยูริแน่เลยแฮะ

...ตอนนี้ อากิฮิเมะกับยูริมีความสัมพันธ์แบบคู่แข่งกันก็จริง แต่ยูริที่กำลังมุ่งหน้าสู่ความฝันและพยายามอย่างแน่วแน่อยู่นั้น สองประกายจนแทบสับสนตาเลยทีเดียว ผมคิดอย่างจริงจังว่าถ้าความฝันเป็นจริงได้ก็ดีสินะ

"แต่คงลำบากน่าดูสินะ ต้องห่างจากพ่อแม่ แล้วมาโลกที่ต่างกันหมดเลยเนี่ย"

"ไม่มีปัญหาคะ ฉันได้รู้เรื่องต่างๆ มาจากพี่สาวแล้ว แล้วใครก็อยู่ด้วยคะ แล้วยัง..."

ยูริพูดถึงตรงนั้นก็หน้าแดงขึ้นเล็กน้อยเพราะอะไรสักอย่าง

"แล้วยัง มะ มีมาซาฮารุซังมาเป็นเพื่อน แล้วก็สอนอะไรหลายๆ อย่างให้ด้วยคะ ...เพราะฉะนั้น ไม่มีปัญหา ค่ะ"

"งะ...จั้นเหรอ"

พอได้ยินอย่างนั้นแล้ว รู้สึกเขินๆ ชอบกลแะะ ผมเกาหัวแกรกๆ

"แต่เรื่องที่เราทำได้นั้นมีแค่พาชมเมืองเอง"

"มะ ไม่ใช่แค่นั้นหรอกค่ะ! ฉันดีใจมาก มากๆ จริงๆ ค่ะ"

"อะ อืม จันก็ดีแล้วละ ...ก็ ถ้ามีที่อื่นที่อยากไปละก็ บอกมาเลยนะ ถ้าเป็นที่ที่เรารู้จัก จะได้พาชมอีก..."

พอพูดเสร็จ ยูริก็เด่งตัวดิ่ง แล้วก็เจียบไป

เป็นอะไรไปนะ ดูเหมือนเธอกำลังกระสับกระส่ายขัดแย้งในตัวเองอยู่แะะ มีที่ที่อยากไปรีงนะ?

สักพักหนึ่ง ยูริก็พูดด้วยเสียงเบาแปลกๆ

"เอ่อ ถ้าอย่างนั้น ...ถ้าเป็นไปได้ ฉันมีที่ที่อยากพาไปอยู่นะค่ะ"

"ที่ไหนเหรอ?"

"เอ่อ เอ่อ ฉันอยากลองไป ...สะ สนุก...ค่ะ"

"สนุก?"

"อ้อ ตะ ดูเป็นเด็กเล็กๆ รีเปล่าคะ..."

ยูริเงยเหลือบตามองผมอย่างอายๆ ผมแทบเผลอหลุดข้าออกมา เพราะท่าทางกระวนกระวายนิดๆ นั้น เหมือนกับเด็กที่ถามความเห็นพ่อแม่อย่างไรวางนั้น

ระหว่างที่คุยอะไรกันหลายๆ อย่าง ผมเข้าใจขึ้นมานิดหน่อยแล้ว ยูริรู้ตัวถึงส่วนที่เป็นเด็กของตนพอสมควร แล้วก็กังวลเรื่องนั้นอยู่ ถึงจะไม่ต้องใส่ใจเรื่องพรรคนั้นไม่เห็นเป็นไรแท้ๆ

"ได้สิ ถ้าไม่รังเกียจเรา"

"จะ จริงเหรอคะ?"

"อืม จริงสิ มีสวนสนุกที่หยาดตกลงมาเมื่อวันก่อนอยู่ใช่ไหมล่ะ? ไปที่นั่นกันไหม"

"ค่ะ!"

ใบหน้าของยูริสองประกายสว่างจ้า พอเป็นอย่างนั้นแล้ว ดูเหมือนเธอจะเก็บความรู้สึกไว้ไม่ไหวอีกแล้ว จึงโบกมือทั้งสองข้างที่กุมไว้อยู่ แสดงท่าทางร่าเริงออกมาอย่างไม่ปิดบังแม้แต่หน่อย

"อ้าว ดีใจจังเลยคะ อยากไปมากๆ เลยคะ! มากจนแทบจะอยากไปตอนนี้แล้วเลยคะ"

ตอนนี้เลยอะ

"อย่าเพิ่งเลย ตอนนี้เดินวินโดว์ช้อปปิ้งต่อไปก่อนดีกว่านะ บอกว่ายังมีร้านที่อยากไปอยู่อีกใช่ไหมล่ะ?"

ผมเผลอตวาดเคหัวยูริที่มีพลังเหมือนกับจะพุ่งไปตอนนี้เลยเบาๆ จึงโดนงอนใส่ "มู~ อย่าทำเหมือนฉันเป็นเด็กสิคะ"

ท่าแบบนั้นนะแหละที่ดูเป็นเด็ก... เรื่องอะไรผมจะพูดออกไปล่ะ

ร่าเริง ใส่ข้อบริสุทธ์จริงๆ เลย... น้องสาวนี่ให้ความรู้สึกประมาณนี้รีเปล่านะ?

"ฮารุคงจะกลับหอแล้วรึยังนะ... หรือว่า ยังอยู่ข้างนอกอยู่นะ"

ฉันปั่นพิมพ์เรื่องราวพวกนั้น พลาจ้องมองไกลออกไปนอกหน้าต่าง

คืนวันอาทิตย์ หลังจากที่ทานข้าวเย็นที่คุณพ่อทำให้ ฉันก็นั่งซิมอยู่ที่ห้องตัวเอง

วันนี้ น่าจะเป็นวันที่ฮารุคงนัดกับยูริจังไว้ ได้ชมหลายๆ ที่แล้วยูริจังจะรู้เรื่องโลกทางนี้มากขึ้นสักนิดไหมนะ ได้ใช้เวลาอย่างสนุกสนานรีเปล่านะ...

ใจฉันเจ็บแปลบ ...ทั้งที่คิดว่าทำแบบนี้ไม่ได้แล้วแท้ๆ

จะทำยังไงฉันก็หุดหุดอยู่ดี พอรู้ตัวก็คิดถึงมันไปเสียแล้ว เรื่องของฮารุคุง เรื่องของยูริจัง---

ยูริจังมาจากฟิคุราเล่เมื่อไม่กี่สัปดาห์ก่อน เด็กสาวผมยาวที่บอกว่าเป็นพริมา พลังที่แท้จริงนั้น น่ารัก และเป็นคนที่วิเศษมาก

ออยู่ๆ ฉันก็เปลี่ยนเป็นแข่งกับยูริจังแทนฮัสพาราซัง พุดตามตรง ตอนแรกฉันสับสนมากเลย แต่ยูริจังก็อุตสาหมาขอโทษฉันถึงที่ ฉันจึงเข้าใจทันทีว่าเธอเป็นเด็กดีที่ซื่อตรงมาก เธอเข้ากลุ่มกับทุกคนอย่างสนิทสนมได้ในพริบตา ตอนนี้เธอมาทานอาหารกลางวันด้วยกันเกือบทุกวัน ราวกับว่าเป็นเพื่อนกันมานานแล้ว ฉันก็ชอบยูริจังอย่างหมดใจเช่นกัน ทั้งอย่างนั้น...

("มาซาฮารุซัง มาซาฮารุซัง...!")

เสียงยูริจังที่เรียกอย่างสดใส กับใบหน้าที่ฮารุคุงที่มีรอยยิ้มอ่อนโยนปรากฏลอยขึ้นมาในหัวฉัน ใจฉันบีบรัดจนเจ็บ

ฮารุคุงดูสนุกกับการคุยกับยูริจังทุกครั้ง

หรือว่า ฮารุคุงจะ ชอบ...

"...ไม่หรอก"

ฉันส่งเสียงพูดออกมา แล้วส่ายหน้าพับๆ

ฮารุคุงไม่เป็นเช่นนั้นหรอก ถ้ามีผู้หญิงอื่นที่ชอบ เขาต้องบอกเราแน่ๆ ฮารุคุงเป็นคนอย่างนั้นนี่นา ฉันพูดย่ำคำพูดเหล่านั้นให้ตัวเองฟังอย่างเอาเป็นเอาตาย

แต่ว่า... แต่ ถ้าสมมติว่า กำลังอยู่ในช่วงที่เริ่มชอบขึ้นมาละก็...?

เสียงที่พวยพุ่งออกมาจากส่วนลึกของหัวใจที่ละน้อยๆ ทำอย่างไรก็กำจัดมันได้ไม่หมด

ก็เพราะยูริจังเป็นเด็กผู้หญิงที่มีเสน่ห์มากจริงๆ ไม่ใช่แค่ในฐานะเด็กผู้หญิง แต่ในฐานะสปีเนียด้วย

'...ใช่ ยูริจังไม่ใช่แค่เด็กผู้หญิงธรรมดา'

ฉันนึกถึงตอนที่แข่งกับยูริจังเพื่อแย่งชิงหยาดแห่งดวงดาว

หลังจากที่ต้องแข่งกับยูริจัง จนถึงวันนี้ หยาดได้ตกลงมาสองครั้งแล้ว

หยาดแรกตกมาที่บ่อน้ำเก่าๆ ที่อยู่ในสวนบ้านนาโกะจัง หยาดที่สองที่สวนสนุกที่เพิ่งปรับปรุงใหม่เมื่อไม่นานนี้ ถ้าเก็บหยาดสองหยาดนั้นได้ จำนวนหยาดที่ฉันมีก็จะกลายเป็นหก... เพราะฉะนั้น ฉันจึงพยายามไล่ตามหยาดอย่างสุดชีวิต แต่ว่า...

ยูริจังเก็บหยาดทั้งสองนั้นอย่างง่ายดาย... เธอเก็บไปอย่างง่ายดายจริงๆ

ที่ฉันตกใจมากเป็นพิเศษคือการแข่งขันที่ผลัดกันรุกผลัดกันรับที่สนุกสนาน

ตอนแรกฉันเป็นฝ่ายได้เปรียบ ฉันอ่านการเคลื่อนไหวของหยาดได้เป็นอย่างดี และฉันคิดว่าฉันเข้าประชิดใกล้มันได้เร็วกว่ายูริจิงเสียอีก แต่ทว่า ตอนที่แค่อีกกนิดเดียวมือฉันจะยื่นไปถึงหยาดนั่นเอง ฉันก็ถูกยูริจิงที่อยู่มาก ก็บินตัดท้องฟ้ามาด้วยความเร็วที่เหลือเชื่อแซงหน้าไป

ฉันกับยูกิจิงเปิดตาโตพร้อมกัน

"ยูกิจิง หะ เห็นเมื่อไหร่?"

ฉันพูดตะกุกตะกักเพราะความประหลาดใจเป็นอย่างมาก ยูกิจิงก็พยักหน้า

"อืม อูๆ ก็เพิ่มความเร็วสินะ!? แล้วยัง...ดูสิ สุโมโมะ คทาของยูริ!"

"อะ! รูปร่างคทาต่างจากเมื่อไหร่?"

เบื้องหน้าพวกเราที่ยืนตะลึง ยูริจิงที่เก็บหยาดลงในขวดเล็กๆ แล้ว พุดด้วยท่าทางเขินอายเล็กน้อยแต่อย่างภาคภูมิใจ

"อะเฮะเฮะ ที่จริงนะคะ ฉันสามารถเพิ่มความแข็งแกร่งของพลังที่เรได้ลมีให้เฉพาะจุดได้ค่ะ"

"เพิ่มความแข็งแกร่ง?"

"ค่ะ อย่างเช่นเวลาที่ต้องใช้ความเร็ว จะเปลี่ยนเป็นรูปแบบเน้นความเร็ว เวลาที่หาหยาดได้ลำบาก จะเพิ่มความสามารถในการค้นหาหยาด ฉันสามารถเน้นพลังที่ต้องการได้ค่ะ"

"ด้วยยอมรับในความสามารถนั้น ยูริจิงได้รับเลือกเป็นตัวแทนเพื่อเอาชนะพริมา อัสปาร์สค่ะ"

บนไหล่ของยูริจิง แมวดำที่ชื่อโครว่าซังส่งเสียงพุดอย่างภูมิใจ

ฉันได้แต่อึ้งจนเหม่อลอยเท่านั้น

เพราะว่าฉันไม่เหมือนกับอัสปาร์ซังหรือยูริจิง ฉันบินบนท้องฟ้าไม่ได้ แนนอน เรื่องเปลี่ยนรูปคทาอะไรเนี่ยก็ไม่ได้เหมือนกัน และฉันก็คิดขึ้นมา

'สู้ไม่ได้ สู้ไม่ได้เลยซักนิด...!'

"ฟู...."

ความทรมานใจที่ฉันรู้สึกในตอนนั้นหวนกลับมาอย่างแจ่มแจ้ง ฉันจึงนั่งจมลงไปกับเตียง

ตอนแรกเราคุยกัน แล้วสรุปความว่าจะแข่งขันอย่างยอๆ กันกับยูริจิง ฝ่ายที่เก็บหยาดได้สามหยาดก่อนจะเป็นฝ่ายชนะ แต่ตอนนี้หยาดโดนเก็บไปสองอันแล้ว ...ฉันจะแพ้ทั้งที่ทำอะไรไม่ได้เลยอย่างนี้หรือ?

'...แล้วก็ หรือว่าบางที อาจจะไม่ใช่แค่แพ้เรื่องการเก็บหยาด แต่แพ้เรื่องฮารุกงด้วย...'

...ฮารุกงบอกฉันว่าฉันนะมีจุดที่ดีของฉัน แต่ว่า

เด็กผู้หญิงที่สดใสไร้เรงและมีความมั่นใจนะ เด็กผู้ชายจะชอบมากกว่ารีเปล่านะ เพราะฉันสู้ไม่ได้เลย
สักนิด อย่างฉัน เทียบยูริจังไม่ได้เลย...

อารมณ์ของฉันใกล้จะจมมิดลง มิดลง ฉันจึงสะบัดหน้าอย่างสุดแรงอีกครั้ง

"ไม่ได้ คิดเรื่องพรรค์นี้เนี่ย..."

ฉันซุกหน้าลงในหมอนข้างใบโปรด ไม่เอา ไม่เอานะ ฮารุกง ความรู้สึกแบบนี้

...เพราะอะไรกันแน่นะ?

ฉันเชื่อในตัวฮารุกง แล้วยังคิดว่ายูริจังเป็นคนที่จริงใจดีด้วยแท้ๆ แต่ทำไมฉันถึงกังวลใจไปเองอย่างนี้
ล่ะ

ฉันเชื่อใจฮารุกงแท้ๆ แต่ทำไมในใจฉันถึงได้ยุ่งเหยิงแบบนี้กันได้ล่ะ? ความรู้สึกเจ็บปวดอย่างนี้นะ ทั้ง
ที่คิดว่ามันเสียมารยาทต่อทั้งสองคนแท้ๆ

ฉันรู้สึกว่าสายลมอ่อนๆ พัดฉิวเข้ามาลูบผมของฉันที่ยังคงหดหู่อยู่

"สุโมโมะ?"

"...ยูกิจัง"

พอเงยหน้ามองตามเสียงที่ดังขึ้นพร้อมกับสายลม ก็เห็นยูกิจังกำลังเข้ามาในห้อง อ๊ะ มิดตั้งแต่เมื่อไร
เนี่ย...

"เป็นอะไรรีเปล่า? รู้สึกไม่ดีงั้นเหรอ?"

ยูกิจูงยืหน้ามาดูฉันที่กอดหมอนข้างก้มหน้าอยู่อย่างเป็นห่วง

"อ๊ะ ไม่ใช่ ไม่ใช่หรอก ขอโทษนะ"

"งั้น มีเรื่องกังวลอะไรงั้นเหรอ?"

ถ้าไม่รังเกียจ ผมจะรับฟังนะ ยูกิจังพูดอย่างอ่อนโยน

ยูกิจูงยังเล็กอยู่แท้ๆ แต่เวลาแบบนี้ ที่จริงฟังพาได้มากเลย เพราะว่าเป็นเด็กผู้ชายจั่นละมั้ง... ฉันยิ้ม
ออกมาเองโดยอัตโนมัติ แล้วก็คิดขึ้นว่า จริงสิ

...ความรู้สึกของเด็กผู้ชาย ยูกิจังจะเข้าใจไหมนะ

"ยูกิจังมีเด็กผู้หญิงที่ชอบบ้างรีเปล่า?"

"เอ๋?"

ยูกิจูงงวยกับคำถามที่กะทันหัน

"ผู้ชายนะ จะเกิดชอบเด็กผู้หญิงสองคนในเวลาเดียวกันบ้างรีเปล่านะ?"

"...เอ๋--!?"

ยุกิจึงตกใจ นั้นสินะ พูดแบบนี้คงไม่เข้าใจว่าพูดถึงอะไรสินะ

"คือว่านะ ฉันนะ เริ่มคบกับฮารุคุงแล้วละ รู้แล้วสินะ"

"อะ อืม"

"ฮารุคุงให้ความสำคัญกับฉันละ ฉันรู้ดี แต่ว่า..."

เรื่องแบบนี้เนี่ย พูดออกเป็นคำพูดยากจังเลย

"...แต่ว่า ถ้าเกิดมีคนที่น่ารักมากๆ ใส่ชื่อ แล้วก็พิเศษมากปรากฏตัวขึ้นมา เขาก็จะชอบคนคนนั้นไปด้วยรีเปล่านะ?"

ยุกิจึงอ้าปากหวอ แล้วก็พูดด้วยน้ำเสียงดูรีบร้อนชอบกล "มะ ไม่หรอก! ผมว่าเรื่องนั้นไม่มีทางหรอก"

"จั้นเหรอ... คิดว่าจั้นจริงเหรอ?"

ยุกิจึงพยักหน้าหงิกๆ

"แต่ว่า ยูริจิงเป็นเด็กที่พิเศษจริงๆ..."

ฉันหลุดปากพิมพ์ำกับตัวเองไป ยุกิจึงร้อง "เอ๋!?" แล้วก็อ้าปากหวอ และก็ตัวแข็งค้างไปทั้งอย่างนั้น

ยุกิจึงจะเอือมรียังนะ? ที่ฉันหลุดเพราะเรื่องแบบนั้นอีกแล้วเนี่ย

อืม ฉันถอนหายใจ แล้วพยักหน้าเบาๆ

"...อืม ที่จริงฉันรู้อยู่แล้วนะ ฮารุคุงนะนะ ไม่ใช่ผู้ชายประเภทที่พูดว่า ชอบทั้งสองคน หรอก ฉันรู้แหละ แต่... ไม่ว่ายังไง ฉันก็กังวลใจอยู่ดีนะ เพราะอะไรกันนะ"

น้ำตาไม่ไหลออกมา แต่ว่า ใจฉันเจ็บปวดอย่างกับโดนทิ่มแทง ฉันจึงซุกหน้าลงในหมอนข้างอีกครั้ง และอดทนต่อความรังเกียจตัวเองที่พุ่งพล่านออกมา

ฉันนี่มันไม่ได้เรื่องเลยนะ ฉันคิดเช่นนั้นไปพร้อมกับความเจ็บปวดที่รื้อซึมออกมา

'เป็นความผิดของเรา'

ผมมองอาากิฮิเมะที่กอดเข่าอยู่บนเตียงอย่างอึ้งงงจั้น พลังพิมพ์ำในใจ

ทำให้อาากิฮิเมะเศร้าใจอีกซะแล้ว เราเนี่ยมันไร้ความคิดจริงๆ ทั้งที่พอคิดดูดี ๆ มันก็แน่ออยู่แล้วที่อาากิฮิเมะจะกังวลใจ

นอกเหนือจากนั้น ผมกับอาากิฮิเมะก็เพิ่งจะเริ่มคบกันเท่านั้น ทั้งประสบการณ์ในฐานะของคนรัก ความ

ไว้เนื้อเชื่อใจกันก็ยังไม่เกิดขึ้นเลยไม่ใช่รีใจ

'จะห้าวทียังไงก็ต้องมีขีดจำกัดบ้าง เราเนี่ยมันขาดความละเอียดอ่อนเกินไปแล้ว...'

อากิฮิเมะกำลังจมดิ่งไปกับความหดหู่ บางที เธออาจคิดว่าตัวเองที่มัวก่ลุ่มใจอยู่นั้นไม่ได้เรื่อง ทั้งที่ไม่ใช่อย่างนั้นเลยแท้ๆ แค่ผม...คิดอะไรดีๆ เท่านั้นเอง

ผมกัดริมฝีปากแน่น 'ไม่ได้' ทำให้อากิฮิเมะก่ลุ่มใจแบบนี้เนี่ย ผมคบกับอากิฮิเมะอยู่ ดังนั้น ผมต้องขีดเส้นคั่นระหว่างสองเรื่องให้มันคงแล้วละ

ตัดสินใจแล้ว พรุ่งนี้ ไปบอกยูริดีกว่า ว่าเราไปสวนสนุกกันสองคนไม่ได้

พอนึกถึงภาพของยูริที่ตี่ใจเสียขนาดนั้น ก็ปวดใจอยู่หรอก... แต่พอรู้ความกังวลของอากิฮิเมะแล้ว กลับยังออกไปเกี่ยวกับยูริเนี่ย ผมทำไม่ได้

เพียงเรื่องนั้นเท่านั้น ที่กระจ่างแจ้งในใจผม

พักกลางวันของวันรุ่งขึ้น ผมบอกยูริที่โผล่มาเหมือนอย่างเคยว่ามาทางนี้หน่อย แล้วพาไปด้านหลังอาคารเรียน

"โทษทีนะ มีเรื่องจะคุยด้วยนิดหน่อยนะ"

"ไม่เป็นไรคะ เรื่องอะไรหรือคะ? อ๊ะ หรือว่าเรื่องสวนสนุกหรือคะ?"

พอโดนดวงตาเปล่งประกายยับยั้งที่เหมือนกับลูกสุนัขมองมาหา ผมก็รู้สึกผิดอย่างรุนแรง แต่ว่า...

"เรื่องนั้นนั่นละ... ขอโทษนะ"

พอผมก้มศีรษะอย่างสุดแรง ยูริก็ทำท่างงวย

"ที่นัดไว้ครั้งหนานะ เราไปด้วยไม่ได้หรือ"

"...เอ?"

ผมตัดสินใจพูดอย่างตรงไปตรงมากับยูริที่เปิดตาโต

"เรา เอ่อ ...ที่จริงเรามีคนที่คบอยู่นะ เอ่อ อากิฮิเมะ นะ"

ยูริกลั่นหายใจ ผมคิดว่าบางทีเธอคงได้ฟังมาจากใครสักคนและรู้อยู่แล้ว แต่ดูท่าจะไม่รู้อย่างที่คิดสินะ

"ทั้งที่มีแฟนอยู่แล้ว แต่กลับออกไปเกี่ยวกับเด็กผู้หญิงคนอื่นเนี่ย เราารู้สึกว่ามันดูไม่จริงใจจริงๆ นั้นแหละ ถึงจะเพ็งนึกเอาป่านนี้ก็เถอะ เพราะงั้น ขอโทษทีนะที่สัญญาไปแต่กลับขอยกเลิก... ขอโทษจริงๆ"

ผมก้มศีรษะลงจนสุดอีกครั้งหนึ่ง ยูริยังคงนั่งเงิบอย่างเหม่อๆ ขอบกลอย

"...ยูริ?"

โกรธรีเปล่านะ พอผมลองเรียกชื่อดูอย่างกลัวๆ ยูริกก็กระตุกตัวเหมือนสะดุ้ง

"อ๊ะ... ขะ ขอโทษคะ ฉันตกใจไปหน่อย เพราะฉันไม่รู้ตัวเลยชักนิดคะว่าสุโมโมะซังกับมาซาฮารุซัง กำลังคบกันอยู่"

"อะ อืม"

"จันเหรอเนีย ...เป็นอย่างนี้เอง จันเหรอเนีย"

มองพื้นดินใกล้ๆ ข้างหน้าไปพลาง ยูริกก็พูด จันเหรอเนีย เข้าไปเข้ามาไปพลาง ดูท่าจะไม่ได้โกรธแซะ จากนั้นเธอก็เงยหน้าขึ้น แล้วยิ้มแป้น

"อะไรกันเนีย ใช้ไม่ได้เลยไม่ใช่เหรอคะ มาซาฮารุซัง! มีแฟนอยู่แท้ๆ กลับออกมาเที่ยวกับเด็กผู้หญิงคนอื่นเนีย!"

ผมถูกตีแชนดังเพียะ ไม่มีคำพูดจะตอบกลับเลย

"จริงด้วยนะ เรา หัวทื่อกับเรื่องพวกนี้นะ..."

"ไม่ไหว ทื่อแสนทื่อเลยนะคะ บรมทื่อเลยคะ"

ยูริจึงใจทำหน้าเหมือนกำลังโกรธอยู่

"จันเหรอเนีย คบกับสุโมโมะซังอยู่ อืม-- ไม่รู้ตัวเลยสักนิดเดียวคะ ...ดูท่า ฉันจะทำเรื่องไม่ดีต่อสุโมโมะซังลงไปซะแล้วนะคะเนีย" คราวนี้สีหน้าเธอหม่นหมองลงเล็กน้อย

แต่ว่า เธอก็ลบสีหน้านั้นทิ้งในทันที

"เข้าใจแล้วคะ ยกเลิกนัด สិនะคะ" แล้วก็ยิ้มให้อย่างแจ่มใส

"อืม โทษที"

"ไม่เป็นไรคะ ฉันได้มาซาฮารุซังพาชมเมืองเมื่อวันก่อน เลยค่อนข้างคุ้นเคยกับโลกนี้ขึ้นมากพอควรแล้วละคะ แล้วยังมีใครว่าอยู่ด้วย!"

แต่ผมเข้าใจชัดว่านั่นคือคำพูดที่พูดเพื่อรักษาน้ำใจผมนะ

"...ขอโทษนะ"

อย่างที่คิด ผมได้แต่เพียงกล่าวคำพูดดังกล่าวเข้าไปเข้ามาเท่านั้น

---ผมรู้ตัวดีว่าตนยังอ่อนประสบการณ์

อาากิฮิเมะก็คงรู้เช่นเดียวกันแน่ๆ ไม่ใช่แค่อาากิฮิเมะ เพื่อนๆ รอบตัวก็ด้วย ...แต่ว่า ผมจะปล่อยตัวโดยใช้ประโยชน์จากความเข้าใจของคนอื่นอย่างนั้นไม่ได้ จนถึงตอนนี้ ผมคิดเช่นนั้นมาหลายครั้งแล้ว กระมัง

ถึงกระนั้น แม้แต่ตอนนี้ผมก็ยังคงทำผิดพลาดจนทำให้อาากิฮิเมะกับยูริเศร้าเสียใจ

'ต้องพยายามไม่ให้ใครเจ็บปวดอีกต่อไปแล้วละ'

ผมเดินบนระเบียงมุ่งหน้าไปยังห้องเรียนอย่างช้าๆ พลังขบคิดอย่างเจียบๆ

พอหันเหสายตาไปยังนอกหน้าต่าง ก็เห็นก้อนเมฆกระจัดกระจายอยู่เป็นหย่อมๆ ในท้องฟ้าที่แจ่มใส
สมเป็นฤดูใบไม้ร่วง

เรื่องพูดกับยุรินัน ยังไงก็ถือว่าสำเร็จแล้ว เพราะฉะนั้น ที่เหลือก็

'ที่เหลือก็ ต้องพูดกับอาากิฮิเมะให้เรียบร้อย'

ตอนพักเที่ยงจะไม่ค่อยมีเวลาพูดคุยให้เข้าใจดีเท่าไร ผมจึงรอหลังเลิกเรียนแล้วจึงคว้าตัวอาากิฮิเมะไว้

อาากิฮิเมะเดินไปที่สถานที่ทำกิจกรรมชมรมที่เดิมและกำลังจะเริ่มงาน ผมบอกเธอว่ามีเรื่องจะคุยด้วย
แล้วพาเธอไปยังเรือนกระจก

ยาเอโนะคงเป็นห่วงเป็นใยผม จึงพูดว่า "ฉันไปซื้อของนิดหน่อยนะ" แล้วก็ออกไปอย่างรีบร้อน

...และ ตอนนี้ ผม กับอาากิฮิเมะเพียงสองคน กำลังยืนอยู่ที่มุมมุมหนึ่งของเรือนกระจก

'แต่ว่า พอหันหน้าหากันเข้าจริงแล้ว รู้สึกลำบากใจจังแฮะ ...เริ่มพูดจากตรงไหนดีล่ะเนี่ย'

อาากิฮิเมะใช้นิ้วมือทั้งสองข้างพันหมุนปลายกระโปรงชุดนักเรียนอย่างกระสับกระส่ายอยู่ไม่สุข

"อะ เอ่อ ...เรื่องพูดด้วยที่ว่า?"

อาากิฮิเมะพูดโดยเบือนตาไปทางอื่นเล็กน้อย รอดูยวสิ เราอาจกำลังทำให้เธอกังวลใจว่าจะโดนคุย
ด้วยว่าอะไรก็ได้เนะ? พอผมนึกเช่นนั้นได้ ก็รีบพูดเข้าประเด็นอย่างลนลาน

"เอ่อ เรา อยากจะขอโทษอาากิฮิเมะนะ"

อาากิฮิเมะเงยหน้ามองผม ร้อง "เอ?" อย่างประหลาดใจ เอ่อ... จะพูดยังไงดีล่ะที่นี่

"คือ ...ทั้งที่คบกับอาากิฮิเมะอยู่แท้ๆ เรากลับนัดออกไปข้างนอกสองคนกับยุริไปสินะ เรานึกได้นั่นนะ
ไม่ใช่เรื่องดีเลยนะ"

"อ่า..."

"ขอโทษที่ทำเรื่องที่ไม่มีความละเอียดอ่อนลงไปนะ"

"มะ ไม่หรอก ไม่ใช่ออย่างนั้น..."

พูดๆ อยู่ อาากิฮิเมะก็ก้มหน้าลง เธอกลอกสายตาดูพักหนึ่งเหมือนลังเล จากนั้นก็พูดต่ออย่างหวาดๆ

"อะ เอ่อ... คือว่านะ ที่จริงฉัน... กังวลนิดหน่อยนะ"

"...อืม"

ผมโล่งใจนิดหน่อย เวลาแบบนี้ก็เถอะ แต่ผมดีใจที่อาากิฮิเมะพูดความรู้สึกที่ตรงไปตรงมาให้ผมฟัง

"ฉันเชื่อใจฮารุคุงนะ แต่ถึงอย่างนั้น ไม่รู้ทำไมนะ ...ปะ แปลกไหมนะ?"

"ไม่เลยซักนิด" ผมส่ายหน้า

"มะ ไม่ว่าเหรอ?"

"ก็ที่พูดนั้นนะ"

"ฮือ"

"เอ่อ ...หมายความว่าชอบเรา ใช่มั้ยล่ะ"

"อะ..."

ใช่ ถ้าหากเราสลับสถานะภาพกัน ผมก็คงกังวลอะไรหลายๆ อย่างเหมือนกัน

ไม่ใช่เรื่องจะเชื่อใจ หรือไม่เชื่อใจ เพราะชอบ ดังนั้น ไม่ว่าเวลาใดก็กังวลกับความรู้สึกของอีกฝ่ายตลอด

"ฮืม นั่นสินะ ...เพราะชอบ"

อาากิฮิเมะมัมปากสะกดคำพูดออกมา

"เพราะชอบก็เลยใจเต้นตึกตัก... แล้วก็คิดถึงมันสินะ จ..."

"...จ?"

"เอ๋ เอ่อ คือ"

"ฮืม"

"คิดถึงมันสินะ จ ...จูบเนี่ย"

อาากิฮิเมะหน้าแดงแจ๋เตี๊อดไปแล้ว

"อะ... อะ ฮืม"

จูบอะไร...! ไม่คิดเลยว่าจะพูดอย่างนั้นมาตอนนี้ ผมหน้าแดงตามเธอไปด้วย

"ชะ ขอโทษนะ"

"มะ ไม่เป็นไร..."

"มะ ไม่รู้ทำไมนะ อยู่ๆ ฉันก็เกิดนึกเรื่องที่ทุกคนในห้องแกล้งหยอกนุ่่นหยอกนี่ขึ้นมานะ แล้วก็ อ่า"

"อ ฮืม..."

อาากิฮิเมะพูดย่ำอย่างตังอกตังใจสุดๆ แต่แล้วก็ก้มหน้าลง "เหมือนมีแต่ฉันคิดอยู่คนเดียว อายจัง

เลย..."

"ไม่ใช่อย่างนั้นหรอก"

ผมรีบส่ายหน้า เพราะผมก็คิดเหมือนกัน ตอนเดทเมื่อวันก่อนก็ใช่ ตอนโดนพวกโคอิวากิแกลังก็ใช่ ตาผมแทบจะถูกริมฝีปากของอาากิฮิเมะตึงดูดเข้าไปไม่รู้กี่ครั้งต่อกี่ครั้งแล้ว

ก็แค่ ผม...

"ก็แค่ เรารู้ว่านะ ไม่ต้องรีบร้อนนักก็ได้ นะ"

"เอ๋?" อาากิฮิเมะกะพริบตาปริบๆ มองผม

สื่อความหมายได้ถูกต้องรึเปล่านะ? ผมเลือกคำพูดพลางเอ่ยปากบอกเรื่อง que คิดมาตั้งแต่ก่อนหน้านี้แล้ว

"คือ พวกเรานะยังสื่อความรู้สึกต่อกันและกันได้ไม่ค่อยดีใช่ไหมล่ะ เพราะฉะนั้นเราก็เลยเล่าเรื่องพวกนั้นนะ ก็ควรไม่รีบร้อน ทำตามระดับของพวกเราเองนะ"

"ของพวกเราเอง..."

"อืม ให้ทั้งเรากับอาากิฮิเมะ รู้สึกอย่างนั้นขึ้นมาอย่างเป็นธรรมชาติค่อยทำน่าจะดีกว่านะ"

อาากิฮิเมะเงยหน้ามองผมอย่างเหม่อลอยพักใหญ่ ในที่สุด รอยยิ้มก็ปรากฏขึ้นบางๆ ที่ริมฝีปากนั้น"

"ฮารุคุงเนี่ย... วิเศษไปเลยนะ"

"เอ๋?"

คราวนี้เป็นตาผมงงงวยบ้าง เราพูดเรื่องพิเศษขนาดนั้นเลยหรอ...? ผมไม่ค่อยเข้าใจเท่าไร แต่อาากิฮิเมะก็หัวเราะสุๆ

"ไม่หรอก ไม่มีอะไร อะเฮะๆ ...เออละ! ไหนๆ ก็ไหนๆ แล้ว มาเช็คกระถางต้นไม้ในเรือนกระจกกันเลยนะ"

พูดด้วยเสียงอันสดใส แล้วอาากิฮิเมะก็ย่อตัวลงหน้ากระถางที่เรียงรายอยู่

เอ่อ...?

ผมเกาศีรษะด้านหลังแกรกๆ

'ยังไงก็ เรา พูดให้อากิฮิเมะสบายใจได้เรียบร้อยดีแล้วละมัง?'

ผมแอบมองใบหน้าด้านข้างโดยไม่ให้เธอรู้ตัว ดูเหมือนว่าบรรยากาศห่อหุ้มที่ติดตามตัวอาากิฮิเมะในช่วงนี้ได้หายไปแล้ว ผมจึงโล่งใจ โชคดีจริงๆ

หลังจากนั้นพักใหญ่ เราก็ใช้เวลาด้วยกันเพียงสองคน

"ตอนนี้ทั้งใบทั้งลำต้นก็OK ต่อไปอีก..."

อาากิฮิเมะตรวจสอบความเรียบร้อยของกระถางต้นไม้ในเรือนกระจกตามลำดับ

เธอตรวจใบกับลำต้น และดินในกระถาง ดูว่าไม่แห้งและไม่ถูกแมลงกินอย่างถึงถิ่นไปเรื่อยๆ ผมนั่งย่อตัวอยู่ข้างๆ ตั้งใจฟังคำอธิบายของอาากิฮิเมะ

"อืม--- ต้นนี้ลำต้นแห้งนิดหน่อย คงต้องใส่ใจซักหน่อยละมัง..."

"งี้เอง งั้นต้นนี้ก็ด้วย?"

"อ๊ะ ต้นโซเลอเรีย*นะนะ ต้องการดินขึ้นๆ ก็จริง แต่ใบกับลำต้นนะให้แห้งๆ หน่อยจะดีกว่านะ เพราะงั้น ประมาณแบบตอนนี้แหละกำลังดีเลย"

*Soleirolia (beby's tears) เป็นไม้ประดับใบสีเขียวชนิดหนึ่ง มีใบเล็กๆ มากมาย

"งั้นเหรอ ...เอ ว่าแต่ทำให้ดินขึ้นอย่างเดียวเนี่ย ทำยังไงเหรอ?"

"คือว่านะ ถ้าวางน้ำจากด้านบน ใบจะเปียกใบใหม่ละ งั้นก็เลยใส่น้ำไว้ในจานรองที่กั้นกระถางนะ พอทำงั้นแล้ว ดินก็จะดูดน้ำขึ้นไปเท่าที่จำเป็นจากข้างล่างยังงี้ละ..."

"เข้าใจละ"

คำอธิบายของอาากิฮิเมะ เรียบๆ และเข้าใจง่ายเหมือนเคย

เข้าชมรมทำสวนมาสองสามเดือนแล้ว ผมเริ่มเข้าใจงานต่างๆ ในระดับหนึ่ง แต่ความรู้ในรายละเอียดปลีกย่อยที่มีต่อดอกไม้แต่ละชนิดๆ นั้น ผมยังเทียบอาากิฮิเมะไม่ได้สักนิด ชื่อดอกไม้ผมก็จำไม่ได้หมด ยิ่งไปถึงเรื่องหัวเมล็ดกับเมล็ดนี้ ผมยังไม่รู้ว่าอะไรเป็นอะไรเข้าไปใหญ่...

"อ๊ะ จริงสิ"

อยุ่ๆ ผมก็นึกขึ้นได้ หัวเมล็ดที่เจอที่นี้ตอนก่อนหน้านี้เนั้น อาากิฮิเมะจะรู้ว่ามันคืออะไรไหมนะ?

"อาากิฮิเมะ ช่วยดูนี้หน่อยได้ไหม"

"อะไรเหรอ?"

ผมบอกอาากิฮิเมะที่กำลังงงๆ ว่า "ทางนี้" แล้วพาไปยังมุมของเรือนกระจก

"ก่อนหน้านี้ เราเจอไอนี้ตอนทำงานอยู่ที่นี่นะ..."

พอผมยกกระถางต้นไม้ที่ใส่เจ้าสิ่งนั้นไว้ให้ดู อาากิฮิเมะก็เปิดตากว้างขึ้นพูดเบาๆ "หัวเมล็ดนี่นา"

"มันตกอยู่ตรงนั้นนะ รู้ไหมว่าเป็นหัวเมล็ดของอะไร?"

"อื--ม ...มีแค่นี้ยังไม่รู้เหรอก"

เธอส่ายหน้าบอกไม่รู้

"แต่ว่านะ เมล็ดกับหัวเมล็ดเนี่ยจะถูกจัดเก็บตามชนิดตลอดนะ ปกติไม่ค่อยมีว่าตกอยู่แค่เมล็ดเดียวเหรอกนะ"

"นั่นสินะ"

"มันอาจตกตอนได้จังหวะพอดีก็ได้นะ หรือไม่ก็ อาจมีที่ไม่พอ เมล็ดนี้เมล็ดเดียวเลยไม่ได้ปลูกก็ได้..."

อาากิฮิเมะจ้องมองหัวเมล็ด แต่แล้วก็เล็ดเสียงพึมพำออกมา "มีแค่เมล็ดเดียวก็จริง แต่จะทิ้งไปอย่างนี้... ก็น่าสงสารนะ"

ก็จริง การที่หัวเมล็ดที่พลัดลงมาเพียงหัวเดียวจะจบลงโดยที่ไม่ได้ผลิใบออกเป็นดอกไม้ใดๆ อย่างนี้ มันทำให้รู้สึกเหงาซอบกล

"...ลองปลูกดูไหมละ"

พอผมหลุดปากไป อาากิฮิเมะก็เงยสายตาดูขึ้นจากเมล็ด

"เรารู้ว่ามีแผนปลูกอะไรหลายๆ อย่างอยู่แล้วก็จริง แต่ถ้าเป็นมุมห้อง ก็พอมีที่ว่างเล็กๆ ที่ไม่เกะกะ อย่างอื่นอยู่ไหมละ?"

"ฮะ อืม ก็มีอยู่หรอก..."

"เราลองแอบปลูกดู ตรงที่ที่ว่าดีไหม"

"...แอบ?"

บนใบหน้าของอาากิฮิเมะที่ทวนคำพูดเช่นนั้น ปรากฏรอยยิ้มออกมาประหนึ่งดอกไม้เบ่งบาน

"อืม! ฉันก็อยากลองปลูกเหมือนกัน"

"งั้นก็ เอาตามนั้นละกัน"

ผมหาที่ปลูกหัวเมล็ดด้วยกันกับอาากิฮิเมะซึ่งพยักหน้าอย่างดีใจ

ผลจากการปรึกษากันสองคน ได้ความว่าเราจะฝังเมล็ดปริศนาไว้ในมุมหนึ่งของเรือนกระจก เราเอาดินที่ผสมแปลงดอกไม้ที่ตอนนี้ยังไม่ได้ใช้มาสลับกัน แล้วใช้หินก้อนเล็กๆ วางล้อมบริเวณรอบๆ

"ดอกไม้แบบไหนจะบานออกมาน้า"

นั่งยองๆ ลงหน้ารั้วก้อนหิน แล้วอาากิฮิเมะก็มองดูที่ที่ฝังเมล็ดด้วยท่าทางมีความสุข

"ดูมีความสุขจังนะ"

"อืม ก็เป็นดอกไม้ที่ปลูกด้วยกันกับฮารุคุงนี่นา"

เธอยิ้ม แล้วลูบก้อนหินที่ล้อมเมล็ดอยู่ด้วยปลายนิ้ว ภาพที่ดูมีความสุขนั้น ค่อยๆ ให้ความอบอุ่นแก่ส่วนลึกของใจผมอย่างช้าๆ

"...ความลับระหว่างเรากับอาากิฮิเมะ เพิ่มขึ้นอีกแล้วนะ"

ผมพึมพำเบาๆ

"เอ๋?"

"อาทิตยยามเย็นที่ดูที่นี่ กับ ดอกไม้"

พอรู้สึกตัว ก็เป็นเวลาพอดีกับที่อาทิตยอัสดงสดใสแสงเข้ามา ช่วงเวลาซึ่งเป็นความลับ ที่อาภิเษเมะบอกผม

"อ๊ะ... ป่านนี้แล้วหรอเนี่ย"

อาภิเษเมะหรีดตาลงนิดๆ แล้วยืนขึ้น

ประจักษ์มีเวทมนตร์ บริเวณพื้นที่รอบๆ ทั้งหมดถูกทาไปด้วยสีส้มยามเย็น อาภิเษเมะเงยหน้ามองเพดาน กระจกอยู่ตรงกลางเหมือนจะเขยชมความเจิดจ้าของมัน

แต่ว่า สำหรับผมแล้ว ร่างของอาภิเษเมะต่างหากละ ที่ส่องสว่างเจิดจ้า และสวยเหลือเกิน...

"...มองก็ทึ่ง สวยจริงๆ เนอะ" อาภิเษเมะพูดเบาๆ ผมตอบ "อืม"

ราวกับว่าแม้แต่ในกายผมก็ถูกย้อมไปด้วยสีส้มอันอบอุ่น ไปพร้อมๆ กับแสงที่สดใสส่องหลังไหลเข้ามา ...ทันใดนั้น ก็มีสิ่งหนึ่งพุ่งขึ้นมาจากกันบังของจิตใจซึ่งระอุด้วยความร้อน

ไม่ต้องรีบร้อนนักก็ได้ ...เมื่อที่ผมพูดอย่างนั้นก็จริง

"ฮารุคุง"

"อืม"

"ไม่ต้องรีบร้อน ก็ได้...สินะ"

ผมตอบคำพูดที่เหมือนว่าอาภิเษเมะพูดย้ำให้ตัวเองฟัง

"เราว่างั้นนะ... แต่ว่า"

"เอ๋?"

สายตาอันกระจ่างชัดหันมาทางผม ศีรษะเล็กๆ ของอาภิเษเมะนั้น สูงถึงแค่บริเวณอกผมเท่านั้นเอง

ผมย่อสะโพกลงอย่างช้าๆ ราวกับถูกระเบียงอย่างควบคุม ...และก็

ค่อยๆ ช้อนริมฝีปากตนเองบนริมฝีปากอันอ่อนนุ่ม

...ครั้งหนึ่ง นัทสึเมะซังเคยบอกไว้

ว่าเราสามารถรู้ถึงความกล้าของแต่ละคนได้ โดยดูจากการตอบสนองต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นอย่างกะทันหันล่ะ

"ผมนะ ที่จริงเป็นคนละเอียดอ่อน เลยอดไหวต่อคำพูดได้ง่ายอย่างนี้ก็ไม่ถึงเลยละ จดนั้นนะ พี่สาว ไม่มีใครสู้ได้เลย! คนคนนั้นระดับประมาณว่ากล้าหน้าด่านฉาบคอนกรีตแล้วเลยละ!" นัทลีเมะซัง หัวเราะเลาก็จริง

'ฉันนะ ยิ่งไงๆ ให้ตายก็แค่เต่าหัวหดเท่านั้นแหละ ...อ้ายยยยย!'

"เอ๋ มีอะไรเธอ สุโมโมะจัง?"

โครมๆ โครมๆ! ทันทีที่ถึงบ้าน ฉันก็ส่งเสียงดังสนั่นลั่นบ้านวิ่งเข้าห้องตัวเองไป ฉันได้ยินเสียงตกใจของคุณพ่อดังมากระทบทุ

"กลับมาแล้วเธอ เป็นอะไรไปนะ รีบวิ่งเสียงแรงเชียว เกิดอะไรขึ้นจ้ะเธอ?"

ฉันรู้สึกถึงการถามอย่างเป็นห่วงมาจากข้างล่างบันได แต่แค่พูด "กะ กลับมาแล้วค่ะ! ไม่มีอะไรหรอก ขอโทษที่ทำให้เสียงดังค่ะ" ก็สุดความสามารถฉันแล้ว

โชคดีที่คุณพ่อไม่พูดอะไรไปมากกว่านั้น... แต่ตอนนี้ไม่ใช่เวลาคิดเรื่องนั้นแล้วจริงๆ นี่ฉันลำบากสุดๆ เลยนะ กับการอดทนไม่ให้ตัวเองลงไปกลิ้งไปกลิ้งมาบนพื้นในแทบจะทุกเมื่อไหร่?

ก็ฉัน ก็ ก็ ก็! ฉัน จุบ...

"กับฮารุคุงไปแล้วนี่นา...!"

ฉันใช้มือปิดหน้าที่พ่นควันร้อนออกมา ผลสุดท้าย ฉันก็ลงไปกลิ้งหลุนๆ จนได้

"ฟู..."

หลายชั่วโมงต่อมา ฉันเปลี่ยนเป็นชุดลำลอง ทานอาหารที่คุณพ่อทำให้แล้ว ในที่สุดฉันก็สงบใจลงได้ แต่ว่า ความสุขอันอบอุ่นที่เต็มเต็มใจฉันนั้นยังคงไม่เปลี่ยนแปลง ไม่สิ มันกลับขยายใหญ่ขึ้นเรื่อยๆ ยิ่งกับจะแผ่ขยายไปทั่วร่างกายเลย...!

ฉันนึกย้อนกลับไปอย่างเคลิบเคลิ้ม ใบหน้าได้รูปของฮารุคุงที่โผล่เข้ามาท่ามกลางแสงอาทิตย์สีส้ม อัสดง ลมหายใจที่สัมผัสได้ที่ริมฝีปาก และ...

ฉันอายจนหน้าแดงแปร๊ด หยิบหมอนข้างขึ้นมาอย่างมีความสุข แล้วก็กอดมันแน่น

หลังจากที่จุกกัน ฮารุคุงก็รีบกลับไปเหมือนอย่างทุกที แต่เรื่องราวหลังจากนั้น ที่จริงฉันจำไม่ค่อยได้เท่าไร

ฉันรู้สึกว่าฉันโชไปเซมาเพราะความดีใจและความตกใจ เพราะฉันพอจำได้ว่านาโกะจังที่กลับมาจากการซื้อของพูดกับฉันอย่างเป็นทางการว่า "ไม่เป็นไรนะ?"

เกิดเรื่องแบบนั้น ฉันจะไม่ใช่ไรไต่ยังงัยละ ฉันนะแทบจะคิดอะไรไม่ถูกเพราะความดีใจแล้วนี่นา...!

เรื่องจุกก็เรื่องหนึ่ง แต่ฮารุคุงนะ ยอมเข้าใจความรู้สึกของฉันอย่างจริงใจ เขาสังเกตเห็นฉันที่กังวลใจ

เพราะเรื่องของยูริจัง เลยพยายามบอกความรู้สึกของตนให้ฉันอย่างกระต่อนกระแท่น เรื่องนั้นนะ ทำให้ฉันดีใจเหลือเกินจริงๆ

ฉันกอดหอมจนข้างแน่นเสียจนรูปทรงมันแทบจะเปลี่ยนไปที่เดียว

'ทำไงดี ชอบฮารุจังสุดๆ เลย ชอบมากกว่าก่อนหน้านี้ยิ่งเทียบไม่ติดเลย...!'

---ครืด

"ฮือ? ...ฮะ ยูกิจัง"

"ฮืม เอ่อ... สวัสดิ์ สุโมโมะ"

มีเสียงดังขึ้นทางหน้าต่าง ฉันจึงมองดู ก็เห็นยูกิจังเพิ่งลอยเข้ามาจากหน้าต่างเหมือนเคยพอดี

ฉันไปต้อนรับยูกิจังที่ดูกระวนกระวายยิ่งงังไม่รู้โดยแทบจะกระโดดเข้าไป

"ยูกิจัง ฟังนะ! วันนี้มีเรื่องดีใจนิดหน่อย ไม่สิ สุดๆ เกิดขึ้นล่ะ!"

ฉันอยากให้ยูกิจังฟัง ว่าฮารุจังพูดกับฉันว่าอย่างไร ว่ามอบความรู้สึกอันแสนสุขขนาดไหนให้ฉัน

"อะ อะไรเหรอ? เกิดอะไรขึ้นเหรอ?"

"ฮืม คือว่านะ"

ตอนที่ฉันกำลังจะพูดต่อนั่นเอง

ที่แฉวนเริ่มเปล่งแสงออกมา พร้อมกับเสียงอันมหัศจรรย์

"ฮะ...!"

แสงอันคุ้นเคย พุ่งตรงทะลุผ่านกำแพงไป ...หยาดแห่งดวงดาวตกลงมาแล้ว! ฉันมองหน้ากันกับยูกิจังทันที

"หยาดแห่งดวงดาวละ สุโมโมะ"

"ฮือ!"

ฉันรีบเปลี่ยนแฉวนเป็นคทา

เสียดายนิดหน่อยที่ไม่ได้พูดเรื่องจบ แต่ตอนนี้เรื่องนี้ต้องมาก่อนนี่เนอะ...! หยาดแห่งดวงดาวหยาดที่ห้า วันนี้จะต้องเก็บให้ได้เลย!

"สปีรีโอ โรซา บลอสซัม!"

ฉันเปลี่ยนเป็นชุดที่คุณแม่ให้ด้วยคาถาที่รู้จักที่สวนสาธารณะ ระหว่างนั้น เส้นของแสงที่พุ่งตรงไปก็ยังคงชี้ไปยังอีกฟากฝั่งของท้องฟ้ายามค่ำคืนอยู่

"เรียบร้อยแล้วละ ยูกิจัง ไปกันเถอะ!"

ฉันจับยูกิจึงนั่งบนบ่า แล้วกระโจนออกจากบ้านไป

สถานที่ที่พวกเราไล่ตามแสงไปถึงนั่น คือบ่อน้ำขนาดใหญ่ที่ชานเมือง

"สุโมโมะซัง!"

ยูกิจึงก็โผล่มาทันที เธอกระโดดลงมายืนหน้าตัวฉันอย่างนุ่มนวล

หยาดแห่งดวงดาว... อยู่นั่นเอง!

ก้อนแสงเล็กๆ กระโดดโลดเต้นอย่างมีชีวิตชีวาอยู่บริเวณศูนย์กลางของบ่อน้ำซึ่งสะท้อนภาพดวงจันทร์สายไปมา หยาดวันนี้ดูเหมือนจะอยู่ตรงหน้าชัดๆ เลย แต่การเคลื่อนไหวมันรวดเร็วมาก...! ฉันเห็นมันดูเหมือนกำลังวิ่งขวาดอย่างน่าประหลาด

ยูกิจึงเหลือบมองทางบ่อน้ำ แล้วก็หันกลับมาหาฉันอีกครั้ง

"สุโมโมะซัง หากเก็บหยาดนั้นมาได้ ก็จะเป็นหยาดที่สามของฉันค่ะ"

"อะ อืม"

"ฉัน... จะเก็บให้ได้ค่ะ!"

ยูกิจึงพูดอย่างไม่ลังเล ดูเธอจะทุ่มเททั้งใจไปด้วยความมุ่งมั่นอันแรงกล้าเลยทีเดียว

"สุโมโมะซังก็กรุณาเป็นคู่ต่อสู้ให้ฉันอย่างเต็มกำลังด้วยนะคะ!"

"...อืม"

เอื๊อก ฉันกลืนน้ำลาย เพราะรู้สึกเหมือนจะถูกกำลังใจของยูกิจึงกดดันไปแวบหนึ่ง

แต่ว่า ฉันก็อยากส่งยูกิจึงกลับบ้านเร็วๆ เหมือนกัน

"ฉันก็ ...จะพยายามเหมือนกัน!"

ฉันก็ใส่แรงใจพูดอย่างชัดเจน

และแล้ว การแข่งขันครั้งที่สามกับยูกิจึงก็เริ่มขึ้น

หยาดแห่งดวงดาวนั้นกระโดดเต็งตั้งไปมาด้วยระดับความสูงเฉียดผิวน้ำ แล้วบางครั้งก็มีมุดลงไปใต้น้ำด้วย

"มองจากขอบบ่อแล้วดูเร็วมากจริงๆ ทำยังไงดีนะ?"

ขณะที่ฉันกำลังจะครุ่นคิดนั่นเอง ยูกิจึงก็เคลื่อนไหวแล้ว

"เอาละนะคะ ...พาดิส อควา ออมนิส!"

พอเธอแกว่งคทาเหมือนจะวาดเป็นวงกลมแล้ว ก็กระโดดลงไปใบบ่อน้ำอย่างเต็มแรง วินาทีถัดจากที่ฉันนึกว่าเธอจะดำลงไปใต้น้ำทั้งอย่างนั้น ฉันก็ต้องเบิกตากว้าง

"ว้าว เดี๋ยวบนน้ำล่ะ ยอดเลย...!"

ยูริจึงลงไปยืนอย่างนุ่มนวลบนผิวน้ำที่รับแสงดวงจันทร์มาสองประกายระยิบระยับ ที่เบื้องล่างเท้าเรียวยาวนั้น เกิดวงน้ำเล็กๆ กระเพื่อมขยายออกไป และ เธอก็วิ่งไปหาหยาดเลยโดยไม่ดำลงไป

"สุโมโมะจัง ถ้าไม่รีบมา ฉันจะเก็บไปก่อนแล้วนะคะ!"

"ชะ ไขแล้วละ สุโมโมะ ต้องรีบแล้วละ"

ยุกิจึงส่งเสียงรอนรนจากบนไหล่

"อืม แต่ว่า..."

หยาดนั้นอยู่ในที่ที่ไกลออกไปมาตลอดตั้งแต่เมื่อไหร่แล้ว ยิ่งใจก็ไม่มีทางยื่นจากขอบไปถึงเลย

"ต้องว้ายไปเท่านั้นละมัง ...อืม!"

ฉันพึมพำพาลงพยับหน้า ใช้เวทดำน้ำที่เคยใช้ก่อนหน้านี้ละกันนะ! พอตัดสินใจเสร็จฉันก็จับคทาใหม่ ยูกิจึงเฝ้ามองการกระทำของฉันด้วยท่าทางเป็นห่วง

"แต่จะไม่ใช่ไรเหรอ? ครึ่งก่อนกลืนน้ำออกขนาดนั้นแท้ๆ..."

"อ้อ สบายมาก!"

ฉันพูดเช่นนั้นได้จากกันบังของหัวใจ ไม่ใช่เป็นการทำเป็นเข้มแข็ง ยูกิจึงเอียงคอสงสัยอย่างดูเหมือนจะตกใจเล็กน้อย

"มีอะไรกันเหรอ สุโมโมะ? วันนี้รู้สึกจะกำลังใจเต็มร้อยสุดๆ เลยนะ"

ฉันหัวเราะฮิๆ ให้กับยุกิจึงที่ท่าท้อประหลาดใจ

"วันนี้ละนะ ฉันรู้สึกว่าการกำลังใจมันหลังไหลออกมาได้ไม่อันเลยละ ...เพราะฮารุคุมอบให้ฉัน"

"เอ?"

"เพราะฮารุคุมอบความกล้าให้ฉันเสียเต็มเปี่ยมเลยละ!"

ฉันหันไปยิ้มให้ยุกิจึงที่กะพริบตาปริบๆ เหมือนตกใจอีกครั้งหนึ่ง แล้วก็มองทางบ่อน้ำ หยาดยังคงกระดอนไปมาเหนือบ่อน้ำอยู่ เพราะการเคลื่อนไหวมันเร็วมาก ขนาดยุกิจึงก็คงยังต้องใช้เวลามากเหมือนกัน

"พวกเราจะเก็บจากในน้ำนะ เอาละ!"

"ถ้าเป็นตอนนี้ จะเป็นหยาดแบบไหนก็เก็บได้แน่นอน...!"

ตอนที่ฉันสุดลมหายใจเข้า แล้วตั้งท่าจะร้ายคาถาที่ใช้ในการดำลงไปใต้น้ำนั่นเอง

ก็พลันเกิดเรื่องที่ไม่น่าเชื่อสายตาขึ้น จนฉันเพลอหยุดคาตาไป

วินาทีที่ยูริจิงซึ่งไล่ตามหยาดแห่งดวงดาวอย่างมุ่งมั่นสะบัดคทาหลงพร้อมกับเสียง "นี่แน่ะ!" นั้น หยาดที่เปล่งแสงจุดเล็กๆ อยู่ ก็ดับฟุบหายไป...!

"อ้อ!?"

คนที่ส่งเสียงตกใจไม่ใช่แค่ฉันเท่านั้น ทั้งยูกิจิงที่อยู่บนบ่า ทั้งยูริจิงต่างก็มองไปที่ที่เมื่อคืนหยาดเคยลอยอยู่อย่างงงงัน

นอกจากนั้น สิ่งที่ทำให้ฉันตกใจไม่ใช่เพียงเท่านั้น เพราะหยาดที่เพ่งหายไปนั้น กลับไปลอยตัวปรากฏตัวราวกับไม่มีอะไรเกิดขึ้น ณ ที่ที่อยู่ห่างออกไปไม่ใช่ใกล้ๆ นั่นเอง เหมือนกับมีใครกดสวิตช์คอมพิวเตอร์ไฟกรีกอย่างไรรออย่างนั้น

"เอะ เอ---!"

คราวนี้ฉันส่งเสียงดังกว่าเดิมเสียอีก

"ยู ยูกิจิง! เห็นเมื่อคืนมั๊ย!?"

"อะ อืม"

"หยาดหายไป แล้วก็โผล่มาที่ที่ไกลออกไปมากสินะ เมื่อคืนะ...!?"

"...หมายความว่า หยาดคราวนี้เป็นหยาดที่วาร์ปได้จ้ะหรือ?"

มะ มีหยาดแบบนั้นด้วยหรือ?

หากมองจากยูริจิงกับอัสพาราซัง มันถือเป็นเรื่องปกติรีเพล่านะ...?

ทว่า พอลองมองด้านบนบนอน้ำดู ก็ดูเหมือนว่ายูริจิงจะสับสนอย่างมากอยู่ ฉันเห็นเธอพูดคุยกันอย่างเอาจริงเอาจังกับใครว่าซัง แมวดำที่อยู่บนบ่า โดยขยับท่าขยับทางใหญ่

"แต่ไม่เคยได้ยินว่ามีหยาดที่เคลื่อนที่ในพริบตาเลยนะ!" ฉันได้ยินเสียงพูดของยูริอย่างเบาๆ เป็นปรากฏการณ์ประหลาดจริงด้วยสินะ

ฉันขมวดคิ้วครุ่นคิด จะจับหยาดแบบนั้นยังไงดีนะ

...เอ๋ แต่เพราะอะไรกันนะ? ความรู้สึกไม่สู้ที่ตามปกติจะเกิดขึ้นทันที อย่าง "ไม่ไหวแน่ๆ เลย" ถึงได้ไม่ลอยขึ้นมาในหัวฉันเลยสักนิดเดียว

'นี่ก็... เป็นเพราะฮารุคุงรีเพล่านะ'

พลังของจูบที่ฮารุคุงมอบให้ฉัน ให้กำลังใจฉันมากถึงขนาดนี้เชียว...

ฉันแตะมือที่ถือคทาอยู่ที่อก แล้วยิ้ม

ระหว่างที่คิดนู่นคิดนี่อยู่ หยาดก็กระโดดไปมาบนบนอน้ำอย่างเอื่อยๆ

"สุโมโมะะ ยังไงก็ลองดูดีๆ กันก่อนเถอะ"

พอมองดูต่อไป ก็เห็นหยาดหายฟุ้งไป แล้วก็ปรากฏขึ้นตรงที่ที่ไกลออกไปมากเป็นพักๆ จริงๆ ดูท่าไม่ใช่ว่ามันเคลื่อนที่ด้วยความเร็วมหาศาลหลังจากที่หายไปหรอก

"อืม-- ถึงจะมองจากข้างๆ ก็ยังไม่เข้าใจดีพอว่ามันเกิดอะไรขึ้นอยู่ดีนะ"

ยุกิจังยึดตัวอยู่บนบ่าพลางพูด

"ถ้าจัน ใช้คาถาดาลงไปในน้ำคงจะดีกว่าจริงๆ ลินะ?"

"อืมม แต่ฉันว่าสังเกตการเคลื่อนไหวจากที่ไกลๆ กว้านี้ น่าจะดีกว่าไหมนะ..."

"ที่ไกลๆ?"

"อืม ...อย่างจากข้างบนสูงๆ อะใช้อย่างนี้ อืม-- แต่ไม่ไหวละมั้ง"

จากข้างบนสูงๆ ...ท้องฟ้า? ฉันเงยหน้ามองท้องฟ้ายามค่ำคืบตามคำพูดของยุกิจัง จริงอยู่ บางที ถ้าบินไปบนท้องฟ้าได้ อาจจะเข้าใจรูปแบบของหยาดได้ง่ายๆ ก็ได้

ถ้าฉันก็บินได้เหมือนกับอัสพาราซังหรือยูริซังละก็...

ตอนที่ฉันคิดเช่นนั้นเอง

เรขิปีของยุกิจังที่เหน็บไว้ใต้แขนก็เปล่งแสงอันสดใสออกมาอย่างไม่มีที่ ไม่มีขลุ่ย

"อะะ ยุกิจัง นี่มัน!"

"อืม ต้องเป็นคาถาใหม่แน่ๆ!"

พอฉันรีบกางหนังสือเสร็จ ยุกิจังก็กระโดดดubuลงมานั่น ยุกิจังพลิกหน้าหนังสือพับๆ และอ่านอักษรให้ฉันอย่างตั้งใจ

"รอเดี๋ยวนะ ผมชินกับการอ่านอักษรพอควรแล้ว จะรีบอ่านเดี๋ยวนี้นะ"

"อืม"

"เอ่อ อรา ดีอุม เมย์ ละมั้ง"

"เป็นเวทมนตร์แบบไหนจันเธอ?"

"ไม่รู้เหมือนกัน แต่ถ้าตามลักษณะตอนนี้แล้ว..."

"อะะ อย่างนี้เอง!"

ฉันนึกถึงเรื่องที่ยุกิจังเคยพูดให้ฟังเมื่อนานมาแล้ว บนเรขิปีเวทมนตร์นี้จะปรากฏคาถาขึ้นตามความรู้สึกกับการเติบโตของสปิเนีย ถ้าหากเวทที่จำเป็นสำหรับเวลานั้นๆ จะปรากฏออกมาแล้วละก็ คาถากำลังปรากฏมาตอนนี้ต้องเป็น...!

ฉันใช้สองมือจับคทาอีกครั้งหนึ่ง แล้วร้อง

"อรา ดีม เมย์!"

แสงสีรุ้งพริ้งพรูออกจากคทา เป็นรูปร่างเหมือนกับคิ้วคลุมร่างกายฉัน

ถูกห่อแล้ว...! ฉันรู้สึกเช่นนั้น และพริบตาต่อมา

"ว้าว-----!"

"เอ๊ะ-----!?"

ฉันกับยูกิจังส่งเสียงประหลาดใจออกมาพร้อมกัน เพราะพวกเราลอยขึ้นสู่ท้องฟ้าอย่างพลิวไหว ราวกับถูกกระแสนลมที่พัดสุบเบื้องบนดันขึ้นนั่นเอง

พร้อมๆ กับสายลมอันบางเบา ฉันบินขึ้นไปยังที่สูงยิ่งขึ้นอีก จนฉันขยับแขนขาพับๆ โดยไม่ตั้งใจ

"วะ ว้าว! สุดยอดเลย!"

"สุ โสมโมะ หลัง มีปีกงอกอยู่ที่หลัง!"

"เอ๊ะ? ...ว้าว จริงด้วยละ"

เมื่อมองแผ่นหลัง ก็เห็นว่ามีปีกโปร่งแสงขนาดใหญ่เหมือนปีกผีเสื้องอกอยู่

ปีกซึ่งมีลักษณะเหมือนงานฝีมือแผ่นแก้วที่เปลี่ยนสีรุ้งไปมาอย่างรางๆ สยายกว้างออกซ้อนกันไม่รู้กี่ปีกต่อกี่ปีก พลังเปล่งแสงบางอย่าง ออกมา

"สวยจัง...! สุดยอด สุดยอดเลยละ ยูกิจัง!"

"อ้อ แบบนี้เราก็กังเกิดการเคลื่อนไหวของหยาดได้ชัดเจนแล้วละ ดูลิ!"

ฉันมองลงข้างล่างตามคำพูดนั้น ก็เห็นภาพของบ่อน้ำใหญ่ทั้งบ่ออย่างเต็มตา เห็นบ่อนั้น มียูริจังที่ดูเหมือนกำลังเงยหน้ามองทางพวกเราด้วยใบหน้าพิศวงอยู่ แต่เพราะเธออยู่ไกลไปหน่อย ฉันเลยเห็นไม่ชัดเท่าไร

ตอนนั้นพอดี ที่หยาดแห่งดวงดาวซึ่งบินผ่านด้านหลังเธอหายไปจากสายตาอีกครั้ง ราวกับว่าหายวับไปโดยไร้ร่องรอย...

"อ๊ะ--!"

ฉันกับยูกิจังร้องขึ้นมาพร้อมกันอีกครั้ง

"สุ โสมโมะ เมื่อกี้ หยาดมัน!"

"อืม แค่ว่าบ่เดียวก็จริง แต่มีแสงสองจุดสินะ?"

เพราะฉันมองทั่วทั้งบ่อน้ำจากที่สูงด้านบนจึงได้รู้ ฉันเห็นแล้วว่ามีแสงจุดใหม่เกิดขึ้นที่อีกที่หนึ่งซึ่งห่างกันโดยสิ้นเชิง ในแค่เสี้ยววินาทีเดียวก่อนที่หยาดซึ่งบินอยู่ด้านหลังยูริจังจะหายไป

"อย่างนี้เอง... เข้าใจละ!"

ยุกิจึงพูดด้วยน้ำเสียงตื่นเต้น

"สุโมโมะ หยาดมันไม่ได้เคลื่อนที่ในพริบตาหรอก มันมีสองหยาดต่างหากละ"

"สองหยาด?"

"อืม ก่อนหน้านี้ก็เคยมีหยาดที่มองไม่เห็นใช่ไหมล่ะ อันนั้นมันไม่เปล่งแสงเลย แต่หยาดคราวนี้มันเปล่งๆ ดับๆ ได้ละ แบบเดียวกับการเปิดๆ ปิดๆ ไฟนะ"

"เอ! งั้นก็หมายความว่า..."

"อืม หยาดแห่งดวงดาวสองหยาดมันบินไปมาบนบ่อน้ำพลางสลับกันเปล่งแสงดับแสงยังงี้ละ แล้วจังหวะที่เปล่งและดับแสงนั้นจะตรงกันพอดี ผมว่าถ้ามองดีๆ ก็คงเห็นเหมือนมันเคลื่อนที่ในชั่วพริบตานั่นแหละ"

"จะ งี้เอง!"

เมื่อหยาดฝั่งหนึ่งหยุดการเปล่งแสง ก็จะทำให้มันหายไป จังหวะนั้นพอดี หยาดที่อีกฝั่งหนึ่งก็เริ่มเปล่งแสงออกมา เลยทำให้เห็นเหมือนว่ามันวาร์ปไป เป็นอย่างนี้เอง ยอดเลย ยุกิจึงเนีย หัวดีจริงๆ!

"ถ้าจัน ก็ควรเก็บให้ได้ทีละหยาดสินะ?" พอพูดเช่นนั้น ยูกิจึงก็พยักหน้า

"อืม ผมว่าเราบินไปที่ที่หยาดเคยอยู่ ไม่ต้องไปสับสนกับการที่มันหายไป แล้วร่ายคาถาแห่งการแยกจาก แบบนี้น่าจะดีนะ"

"ได้เลย!"

จันกลับตัวกลางอากาศ แล้วมุ่งหน้าไปยังจุดแสงเล็กๆ ที่บินวนเหนือบ่อน้ำ

"จันจะเก็บมา... ให้ได้นะ ยูกิจึง!"

ต้องเก็บได้แน่นอน ไม่ว่าจะเป็นหยาดที่กระปรี่กระเปร่าขนาดไหนก็ตาม ถ้าเป็นตอนนี้ ต้องได้แน่นอน จันมั่นใจว่าจะเป็นเช่นนั้น

ก็เพราะ ความกล้าที่ฮารุกงมอบให้นะ แผ่กระจายไปจนเต็มทั่วกายของจันแล้วนี่นา เพราะจันรู้สึกว่ฮารุกงอยู่เคียงข้างจันนี่นา...!

ตอนที่คิดเช่นนั้นเอง ก็มีการเปลี่ยนแปลงถัดมาเกิดขึ้น

"สุ สโมโมะ หนังสือส่องแสงอีกแล้ว!"

ฉันที่เพิ่งสมาธิไปที่หยาตแห่งดวงดาวอยู่ รู้สึกถึงสิ่งนั้นด้วยคำพูดของยุกิจัง

"จริงด้วยล่ะ..."

เรชิปีที่เมื่อก็ก็เพิ่งเปล่งแสงไป กำลังเปล่งแสงอันเจิดจ้าอย่างนุ่มนวลอยู่ ที่มันเปล่งแสงออกมาหลายต่อหลายครั้งขนาดนี้ ก็เป็นเพราะอะไรบางอย่างในตัวฉันเปลี่ยนไปอย่างนั้นหรือ?

ฉันรีบเปิดหนังสือโดยยังคงบินหยุดอยู่บนท้องฟ้า แล้วยุกิจังก็ยื่นหน้ามาอ่านหน้าที่เปิดออกจากบนไหล่

"ทิม โฟลน่า เมย์ นะ ...เขียนไว้ว่า 'พลังอันยิ่งใหญ่ ที่จะหยุดทุกสรรพสิ่ง' นะ"

"พลังอันยิ่งใหญ่ที่จะหยุดทุกสรรพสิ่ง? ตะ ดุยอดไปเลยนะ..."

"สุโมโมะ ลองรายดูกันเถอะ"

"อืม!"

หนังสือเล่มนี้ชี้ทางเพื่อให้ฉันเอาชนะความยากลำบากมาตลอดเวลา ฉันจึงกล่าวคานันอย่างไม่ลังเล

"ทิม โฟลน่า เมย์!"

ทันทีที่กล่าวจบ แสงอันเจิดจ้าที่อาจกล่าวได้ว่าไม่เคยเห็นที่ไหนมาก่อน ก็ส่องสว่างทั่วทั้งสายตา

"...? เอ๋?"

หลังจากลืมหืมตาซึ่งหยีลงเพราะความสว่างขึ้น ฉันก็เอียงคอสงสัย

แสงจ้าซึ่งแทบจะทำให้สายตากลายเป็นสีขาวโพลน มารวมตัวกันในทันที และเหลือเพียงแค่แสงรางๆ หัวตัวคทาเท่านั้น ฉันลองรออยู่หลายวินาที แต่ดูเหมือนจะไม่มีอะไรที่แปลกไปเกิดขึ้น...?

ยุกิจังก็มองซ้ายมองขวาไปรอบๆ ด้วยท่าทางสงสัย

"...เกิดอะไรขึ้นกันแน่นะ? สุโมโมะ มีอะไรเปลี่ยนไปไหม?"

"ไม่นะ ฉันไม่มีอะไร... แต่ว่า มันเป็นพลังที่ใช้เพื่อเก็บหยาตแห่งดวงดาวสินะ น่าจะ?"

"คิดว่างั้นนะ ...ยังไงก็ ลองลงไปพักผ่อนไหม"

"นั่นสิเนอะ"

ฉันตั้งท่าจะลงไปเหนือบ่อน้ำอีกครั้งอย่างช้าๆ โดยที่ยังคงสับสนอยู่... และฉันก็สังเกตเห็น

"เสียงลม หายไปแล้ว...?"

สายลมที่เมื่อก็ยังคงส่งเสียงวู้ว เบาๆ รอบๆ ภาย ได้หยุดนิ่งสนิทลง

"สุโมโมะะ นั้น หยาดแห่งดวงดาว!"

ฉันมองทางที่ยุกิจังชี้ แล้วก็ตกตะลึง หยาดแห่งดวงดาวที่เมื่อกี้ยังบินไปมาอย่างว่องไว หยุดการเคลื่อนไหวลงแล้ว ไม่ใช่แค่หยาดเท่านั้น ยูริจังที่อยู่ใกล้ๆ ก็ด้วย!

นี่มัน พุดง่ายๆ คือ

"เวทหยุดเวลา...?" ฉันพึมพำอย่างอึ้งๆ

สุดยอดเลย พลังของสปีเนียร์นี้ ทำได้ถึงขนาดนี้เลยหรอ...!?

ฉันรู้สึกเหมือนว่ากำลังอยู่ในภวังค์ฝัน

ราวกับใบไม้ที่ปลิวตกลงอย่างนุ่มนวล ฉันกับยุกิจังบินลงไปข้างหยาดอย่างช้าๆ

พอมองดูใกล้ๆ ดีๆ ก็เห็นว่าหยาดไม่ถึงกับหยุดนิ่งสนิทเสียทีเดียว ถึงจะช้ามากๆ ก็เถอะ แต่มันก็ยังเคลื่อนไปข้างหน้าอย่างเอื่อยๆ อยู่

"ไม่ใช่คาถาหยุดเวลา แต่เป็นคาถาที่ทำให้เวลาช้าลงรีเปล่านะ"

พอเอียงคอสงสัย ยูกิจังก็พูด "อาจเป็นอย่างนั้นก็ได้นะ ...ดูนั่นสิ" แล้วก็ชี้ไปยังที่ที่ห่างออกไปเล็กน้อย

พอหันไปมอง ก็เห็นจุดแสงเล็กๆ กำลังพยายามจะปรากฏตัวออกมา เวลาเดียวกัน หยาดแห่งดวงดาวที่อยู่ตรงหน้าก็ลดกำลังแสงลงทีละน้อย

"วินาทีที่หยาดดับและเปล่งแสงพอดีเลยนะนี่" ยูกิจังว่า

"อืม ถ้าเป็นตอนนี่ ก็เก็บได้ทั้งสองหยาดเลยสินะ"

ฉันจับคทาเข้าแนบหยาดที่อยู่ใกล้ แล้วร่ายคาถาที่คุ้นเคย

"พรุๆ ลาดี้"

ว๊ิง หยาดแห่งดวงดาวที่เริ่มจางหายไป ตกมาสู่ชั้นที่ปลายคทาอย่างง่ายดาย

ขณะเดียวกัน เสียงกรอบแกรบของลมและพุ่มไม้รอบๆ ก็กลับมา

"อ๊ะ... เวลาเริ่มเดินแล้วละ"

"สุโมโมะะซัง!? เอะ เอ! เมื่อกี้ น่าจะอยู่บนท้องฟ้าไม่ใช่หรอคะ...!?"

ยูริจังมองทางฉันด้วยใบหน้าประหลาดใจ

"สุโมโมะะ หยาดอีกหยาดด้วย"

"อืม"

ฉันทำท่าจะบินไปทางหยาดที่เหลื้อยู่ตามค่ากระดุนของยุกิจัง แต่แล้วก็หันหน้าไปทางไหล่

"เอ๋อ... ทิม อะไรนะ?"

"ทิม โฟลนา เมย์ ยังไงล่ะ"

"อ้อ แบบนั้นนี่เอง ขอคุณนะ ยูกิจัง"

เวลาเดียวกับที่บินขึ้นไปอย่างพลั้วไหว ฉันได้ยินเสียงร้องของยูริจังจากข้างหลังว่า "เอ๋... ทิม โฟลนา
จันเธอ...!" แต่ฉันก็ยังคงรำคาญคาถานั้นอีกครั้งต่อไป

"ทิม โฟลนา เมย์!"

ตอนนั้น ทั้งฉัน ทั้งยูกิจัง ต่างก็ไม่รู้เลย

เรื่องที่ว่า คาถา "ทิม โฟลนา เมย์" นั้นที่จริงเป็นคาถาที่ยากมาก

...เรื่องที่ว่ามันเป็นคาถาสำหรับสปีเนียร์ชั้นสูง ที่กระทั้งยูริจัง แม้กระทั้งอัสปาร์สซังก็ยังเรียนไม่สำเร็จ

และ เรื่องที่หลังจากฉันได้หยาดหยาดที่สองซึ่งส่องแสงเลือนรางมาอย่างสบายๆ ในช่วงเวลาที่ถูกยึด
ให้ยาวขึ้น ยูริจังก็พูดเบาๆ ด้วยใบหน้าที่ขี้อายเล็กน้อยว่า "สุโมโมะซัง ใช้คาถาระดับสูงขนาดนั้นได้อย่าง
นั้นหรือคะ?"

"แต่ว่า แต่ว่าฉัน... ฉันจะไม่แพ้หรอก ไม่แพ้ เด็ดขาดค่ะ..."

เรื่องที่เธอพูดเช่นนั้นแล้วกำคทาแน่น---

แปลไทยโดย Chuy : <http://chuymaster.exteen.com>